

50
ΑΣΜΑΤΙΚΗ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΟΣ

ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΟΝΟΣ

ΑΘΛΗΣΑΝΤΟΣ ΕΝ ΤΗ ΝΗΣΩ ΚΡΗΤΗ, ΤΗΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ ΣΤΙΑΣ,
ΧΩΡΙΟΝ ΕΠΙΣΚΟΠΟΚΕΦΑΛΟΝ, ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΔΕΚΑΤΗΝ
ΤΕΤΑΡΤΗΝ ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ ΔΩΜΗ' ΣΩΤΗΡΙΟΥ ΕΤΟΥΣ

Συγγραφέα ὑπὸ ΙΑΚΩΒΟΥ ΜΟΝΑΧΟΥ τοῦ ἐν τῇ
σκήτῃ τοῦ Ἀθῶνος κατὰ τὸ 1863.

Ἐκδοθεῖσα τὸ πρῶτον ἐπιμελεῖα τῆς μητρὸς τοῦ
ἁγίου, ΕΥΠΡΑΞΙΑΣ, δαπάνῃ δὲ τῶν λαθόντων
χάριν, διὰ πρεσβειῶν τοῦ ἁγίου, καὶ διὰ
τῶν θαυμάτων αὐτοῦ παρὰ τοῦ Θεοῦ

Νῦν δὲ ἐκδίδεται ὑπὸ

ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΣΤ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Α Θ Η Ν Α Ι

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΟΔΟΣ ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥΣ—ΑΡΙΘ. 34

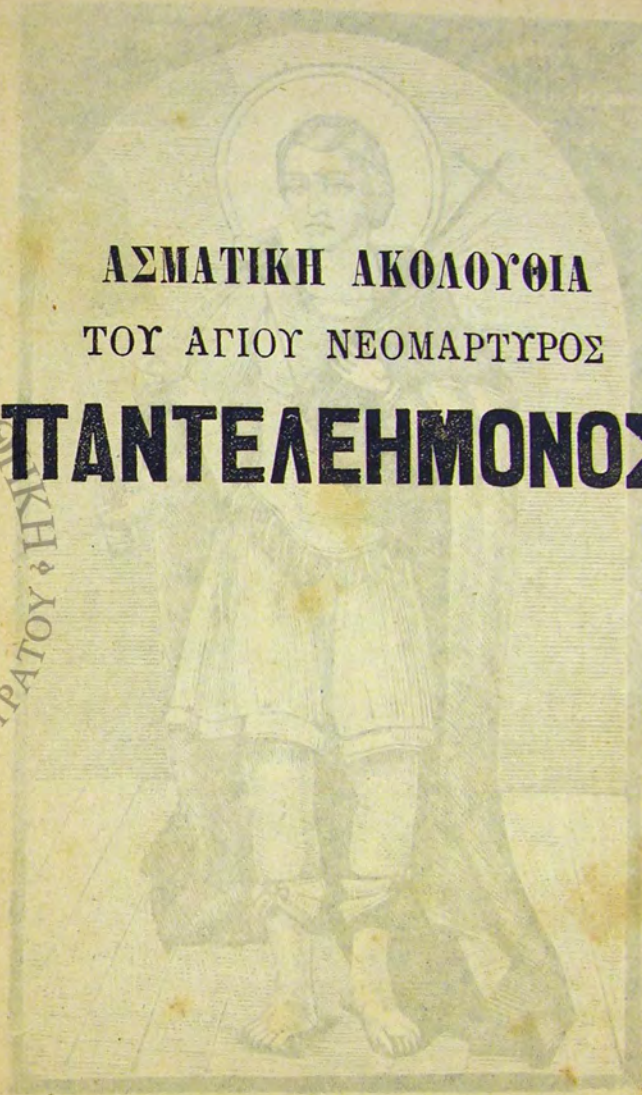
1892

Παντελεῖμον ἄρόν σου, χεῖρας πρὸς τὸν Δεσπότην
τὸν ἐλεήμονα Θεόν, καὶ μόνον εὐεργέτην.
Καὶ ἐκδυσώπησον αὐτὸν ὑπὲρ τῶν σὲ τιμώντων,
καὶ τὴν σεπτὴν σου ἑορτὴν φαιδρῶς ἐπιτελούντων.
Ἰκέτευε δεόμεθα, ὅπως ἐκλυτρωθῶμεν
κολάσεως τῆς ζοφερᾶς καὶ συγκαταταχθῶμεν,
στάσεως τῆς ἐκ δεξιῶν, καὶ καταξιωθῶμεν,
τῆς βασιλείας οὐρανῶν, ἅμα συνευφρανθῶμεν.

Νεομάρτυς ἔνδοξε Παντελεῖμον,
Λίταζε τὸν Κύριον ὑπὲρ τῶν σὲ τιμώντων,
Καὶ τὴν θεῖαν μνήμην σου λαμπρῶς ἐπιτελούντων.

ΑΣΜΑΤΙΚΗ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΟΣ

ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΟΝΟΣ

Ο ΑΓΙΟΣ ΝΕΟΜΑΡΤΥΣ ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ, ΕΑΝ ΓΙΝΕΤΑΙ ΑΓΡΥΓΝΙΑ

Προσόμοια ἤχος δ'.

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Εν ἐσχάτοις διέλαμψας, τοῖς καιροῖς, ὥπερ ἥλιος, τὰ τῆς
γῆς πληρώματα ἐν τοῖς ἄθλοις σου, Παντελεῖμον φωτί-
ζων νῦν, διώκων νοσήματα καὶ παρέχων τοῖς πιστοῖς, λα-
μάτων χαρίσματα, τοῖς ἐν πίστει σου, τὴν πανέορτον μνή-
μην ἐκτελοῦσι, καὶ τιμῶσι τὴν σορὸν σου, τὴν τῶν λειψά-
νων αἰδιμα.

Φωτοδόχοις ἐλλάμψασι, τῶν θαυμάτων πανένδοξε, κατα-
γάξεις Κρήτην τε, καὶ Τιπάρινον, Παντελεῖμον Ἑλλάδα
τε, τὴν ἐνεγκαμένην σου, φρακτωρίαῖς δαδουχεῖς, καὶ πλη-
ροῖς τὰ αἰτήματα, τῶν τὴν λάρνακα, τῶν σεπτῶν σου λει-
ψάνων προσιόντων, καὶ τὴν κόνιν λαμβανόντων, εἰς ἱα-
τρείαν ἐκ πίστεως.

Σκεῦος θεῖον τοῦ πνεύματος, καὶ δοχεῖον τῆς χάριτος τοῦ
Θεοῦ πανένδοξε, ἐχρημάτισας, ὅθεν βασάνους ὑπέμεινας.
καὶ βίαιον θάνατον, διὰ πόθον τοῦ Χριστοῦ· οὗ ταῖς θεαῖς
ἐλλάμψετιν ἀυγαζόμενος, ὅλος φῶς ἀνεδείχθης διὰ τοῦτο,
τῶν παθῶν σκότος διώκεις, Παντελεῖμον πανένδοξε.

Τοῦ Σωτῆρος τὸ πάθημα, ἐν μασχάλαις χρεμάμενος, ἀθλο-
φόρε εἰκόνισας, καὶ ἀπέιληφας, τὸν τῆς ἀθλήσεως στέ-
φανον, χειρὶ Παντοκράτορι, ὡς νομίμως ἐναθλῶν, καὶ παρέ-
χεις ἰάματα τοῖς τιμῶσί σε, καὶ τελοῦσιν ἐκ πόθου τὴν σὴν
μνήμην, τὴν πανεύσημον καὶ θεῖαν, παντελεῖμον πανένδοξε.

Δόξα ἤχος δ'.

Γενναίως ἐν τῇ ἀθλήσει καρτεριῶν, ἀθλητὰ Χριστοῦ, Παν-
τελεῖμον νεόαθλε, ὑπέφερες ραβδισμοὺς καὶ μάστιγας,

στρεβλώσεις καὶ κάκωσιν, καὶ θάνατον βίαιον δοξάσας, τὸν
σὲ ἀντιδοξάσαντα Κύριον, καὶ τὴν τῶν θαυμάτων ἐνέργειαν
βραβεύσαντα, καὶ νῦν συμβασιλεύεις αὐτῷ αἰωνίως αἰοῖδιμε·
ἀλλὰ μὴ παύσῃ πρεσβεύειν ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν τελούντων τὴν
μνήμην σου.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον

Εἰς τὸν στίχον προσόμοια

**Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Εὐφραθᾶ*

Δεῦτε οἱ ἐν δεινοῖς, πιεζόμενοι νόσοις, σορῶ τῇ τοῦ ἐνδό-
ξου, ἔλθετε νεοάθλου, καὶ ἱάσιν κομίσασθε.

Στίχος Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ.

Ασμασι λυγηροῖς ἠχήσωμεν κροτοῦντες, ἐν τῇ πανδῆμῳ
μνήμῃ, τοῦ νέου ἀθλοφόρου, στεροῦ Παντελεήμονος.

Στίχος Τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ.

Τράπεζαν μυστικὴν, προτίθεται τοῖς πᾶσι, Παντελεήμων
νέος, ἐν τῇ αὐτοῦ ἀθλήσει, δεῦτε πιστοὶ τρυφήσωμεν.

Δόξα, τριαδικὸν ὅμοιον.

Τριάδα τὴν σεπτὴν, Πατέρα Λόγον Πνεῦμα, ἐκήρυξεν ὁ
νέος, μάρτυς Παντελεήμων, ἓνα Θεὸν ἀχώριστον.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον ὅμοιον.

Χαῖρε ἡ τὴν χαρὰν, τοῦ κόσμου δεξαμένη, Χριστὸν τὸν
Ζωοδότῃν, καὶ παύσαντα τὴν λύπην, παρθένε τῆς προ-
μήτορος.

Τὸ ἀπολυτίκιον καὶ ἀπόλυσις.

**Εν τῷ μεγάλῳ ἑσπερινῷ τὸ Μακάριος ἀνὴρ, εἰς τὸ
Κύριε ἐκέκραξα· ψάλλομεν προσόμοια τοῦ ἁγίου εἰς ἡ
δευτεραῦντες αὐτά.*

**Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.*

Δεῦτε πιστοὶ συνελθόντες ἐν τῇ σεπτῇ ἑορτῇ τοῦ νεοάθλου,
ἀπόθῳ καὶ θερμῇ προθυμίᾳ κροτήσωμεν τοῖς ὕμνοις βοῶν-
τες αὐτῷ, Παντελεήμον νεοάθλε, μὴ διαλείπῃς πρεσβεύειν
ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν τελούντων σου τὴν μνήμην πιστῶς.

Εκ Τιπαρίνου τῆς νήσου τὸ γένος ἔλκων σοφὴ, τῆς Κρή-
της λαμπρὸς γόνος, ἀνεφύεις καὶ τέλος, ἀθλήσεως ἀνύ-
σας ὑπὲρ Χριστοῦ, τὴν Ἑλλάδα ἡγίασας, τοῖς θαύμασι
λειψάνου σου τοῦ σεπτοῦ, οἷς παρέχεις τοῖς προσψάουσιν.

Συνωνυμήσας τῷ πάλαι Παντελεήμονι, νέος ὡσαύτως
ῥώφθης, ἀθλητῆς κατὰ πάντα, μητρός σου ὑποθήκαις, βα-
σάνους δεινὰς, Παντελεήμων ὑπέμεινας, Ἀγαρηνῶν ἀσε-
βείας τὴν φλεγμονὴν, διελέγξας ἀνδρικότατα.

Επὶ τῇ θήκῃ λειψάνου τοῦ θεοῦ μάρτυρος, προσδράμωμεν
ἐν πίστει, καὶ ληψόμεθα ῥῶσιν, ψυχῶν τε καὶ σωμάτων
ὡς ἀληθῶς, πλημμυροὶ γὰρ ἰάματα, Παντελεήμων ὁ νέος
τοῖς εὐλαβῶς, προσιοῦσι τῇ σορῷ αὐτοῦ.

Δόξα ἡχος πλ. β'.

Αγγέλους ἔπεισας καὶ ἀνθρώπους, ἀγάλλεσθαι τοῖς θαυ-
μασίοις σου, καὶ θαυμάζειν τὴν καρτερίαν σου, Παντε-
λεήμον νεοάθλε, ὡς ἀδάμας γὰρ ἴστασο, ἀκλόνητος ἐν ταῖς
μάστιξι τῶν ἀνόμων, ἀπειλὰς μὴ πτοηθεῖς, μηδὲ κολακείαις
καὶ ὑποσχέσεσι ματαίων ἀγαθῶν φθειρομένων, πᾶσαν ἀντ'
οὐδενὸς θέμενος τὴν ἐπίκτητον εὐκλειαν, ἔσπευσας τῆς ἀνω
ἐπιτυχεῖν κληρουχίας, καὶ καρτερήσας μέχρι θανάτου, ἀμα-
ραντίνῳ στέφει κατέστρεψας. Ὅθεν καὶ ἡμεῖς συνελθόντες,
τὴν μνήμην σου ἑορτάζομεν, ὅπως ταῖς πρεσβείαις σου, ρυ-
σθῶμεν κινδύνων καὶ θλίψεων, εὖροιμεν παρὰ Χριστοῦ τὸ
μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον. Τίς μὴ μακαρίσει σε.

Εἰσοδος. Φῶς ἱλαρόν. Προῆμ. καὶ τὰ ἀναγνώσματα.

Προφητείας Ἡσαίου τὸ ἀνάγνωσμα.

Τάδε λέγει Κύριος, πάντα τὰ ἔθνη συνήχθησαν ἅμα, καὶ συναχθήσονται ἄρχοντες ἐξ αὐτῶν, τίς ἀναγγελεῖ ταῦτα ἐν αὐτοῖς; ἢ τὰ ἐξ ἀρχῆς τίς ἀκουστά ποιήσει ἡμῖν; ἀγαγέτωσαν τοὺς μάρτυρας αὐτῶν, καὶ δικαιωθήτωσαν, καὶ εἰπάτωσαν ἀληθῆ, γίνεσθαι μοι μάρτυρες, καὶ ἐγὼ μάρτυς Κύριος ὁ Θεός, καὶ ὁ παῖς ὃν ἐξελεξάμην· ἵνα γνῶτε καὶ συνῆτε ὅτι ἐγὼ εἰμὶ· ἐμπροσθέν μου οὐκ ἐγένετο ἄλλος Θεός, καὶ μετ' ἐμὲ οὐκ ἔσται· ἐγὼ εἰμὶ ὁ Θεός, καὶ οὐκ ἔστι πάρεξ ἐμοῦ ὁ σῶζων, ἐγὼ ἀνήγγειλα καὶ ἔσωσα· ὠνείδισα καὶ οὐκ ἔστιν ἐν ὑμῖν ἀλλότριος. Ὑμεῖς ἐμοὶ μάρτυρες, καὶ ἐγὼ μάρτυς Κύριος ὁ Θεός, ὅτι ἀπ' ἀρχῆς ἐγὼ εἰμὶ, καὶ οὐκ ἔστιν ὁ ἐκ τῶν χειρῶν μου ἐξαιρούμενος· ποιήσω, καὶ τίς ἀποστρέψει αὐτό; οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὁ λυτρούμενος ἡμᾶς, ὁ ἅγιος τοῦ Ἰσραὴλ.

Σοφίας Σολομώντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἄψεται αὐτῶν βάσανος· ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι, καὶ ἔλογίσθη κάκωσις ἢ ἐξοδός αὐτῶν, καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα, οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ· καὶ γὰρ ἐν ὅψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἢ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης, καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεός ἐπείρασεν αὐτοὺς, καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ· ὥς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἔδοκίμασεν αὐτοὺς, καὶ ὥς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτοὺς καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι, καὶ ὥς σπινθῆρες ἐν καλᾷ διαδραμοῦνται· κρινούσιν ἔθνη καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας· οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτῷ συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομώντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν, καὶ ἡ φροντίς αὐτῶν παρὰ Ὑψίστῳ· διὰ τοῦτο λήφονται

τὸ βασιλῆιον τῆς εὐπρεπείας, καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου· ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάσει αὐτοὺς, καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν· λήψεται πανοπλίαν τὸν ζῆλον αὐτοῦ, καὶ ὀπλοποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ἀμυναν ἐχθρῶν· ἐνδύσεται θώρακα δικαιοσύνης, καὶ περιθήσεται κόρυθα, κρίσιν ἀνυπόκριτον, λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον, ὁσιότητα· ὁξυνεῖ δὲ ἀπότομον ὀργὴν εἰς ρομφαίαν, συνεκπολεμήσει αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονas· πορεύονται εὐστοχοὶ βολίδες ἀστραπῶν, καὶ ὥς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου τῶν νεφῶν, ἐπὶ σκοπὸν ἀλοῦνται, καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ, πλήρεις ριφθήσονται χάλαζαι, ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕψω θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγχλυσουσιν ἀποτόμως· ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως, καὶ ὥς λαίλαψ ἐκλικμήσει αὐτοὺς, καὶ ἐρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπράγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν· ἀκούσατε οὖν βασιλεῖς καὶ σύνετε, μάθετε δικασταὶ περάτων γῆς, ἐπιστήσθε οἱ κρατοῦντες πλήθους, καὶ γεγαυρωμένοι ἐπὶ πλήθους ἐθνῶν, ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτης ἡμῖν καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

Εἰς τὴν λιτὴν ιδιόμελα ἦχος α'.

Τὸν γενναῖον ἀθλητὴν, καὶ ὀπλίτην Χριστοῦ ἀχμαιοτάτον· Παντελεήμονα τὸν νεόαθλον, φιλομάρτυρες εὐφημήσωμεν· τὸ γὰρ σῶμα αὐτοῦ βασάνοις ἀνυπόστοις ἐκδοῦς, ὑπὲρ Χριστοῦ τῆς ἀγάπης ὡς ἀδάμας στερρὸς γενναίως ὑπέμεινε, καὶ ἐν οὐρανοῖς σὺν μαρτύρων χοροῖς συγχορεύειν ἡξίωται, καὶ πρεσβεῖν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Τῶν γερῶν ἀλογήσας Μάρτυς Χριστοῦ. Παντελεήμον· Ἀξιάγαστε, τῷ Χριστῷ νεανικὴν ἄγων τὴν ἡλικίαν, ὀλοφύχως ἐπόθησας, καὶ τοὺς ἀπίστους διήλεγξας στερρῶς, τῇ αἴγλῃ τοῦ μαρτυρίου ὠραϊζόμενος· διὸ τὴν χάριν τῶν ἱαμάτων δεξάμενος, ἐπιτελεῖς τὰ θαυμάσια, παντοίας νόσους ἰώμενος, τῶν ἀπτομένων χρωτὸς τῶν λειψάνων σου, καὶ φωτίζεις ἀληθῶς τὰς ψυχὰς, τῶν ἐκτελούντων σου τὴν ἀθλήσιν, καὶ προσκυνούντων εὐλαβῶς τὰ σὰ πάνσεπτα λείψανα.

Ἦχος β'.

Τὴν μνήμην τῆς σῆς ἐνδόξου ἀθλήσεως, ἀνυμνοῦμεν πανένδοξε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν τὸν σὲ ἐνισχύσαντα κατ' ἐχθρῶν νικητὴν, καὶ ποικίλων θαυμάτων, αὐτουργὸν ἡμῖν δωρησάμενον, τῇ προσφύσει, καὶ προσπτύξει τῶν ἱερῶν λειψάνων σου· ἀλλὰ παράσχου καὶ ἡμῖν τοῖς τιμῶσί σε εὐεξίαν ψυχῆς καὶ σώματος, καὶ εἰρήνην, καὶ δεινῶν ἀπαλλαγὴν, ταῖς εὐπροσδέκτοις πρεσβείαις σου.

Ἦχος δ'.

Τὸν νοερὸν λαμπτήρα τῆς πίστεως, καὶ κλεινὸν ἀριστεία Χριστοῦ, καὶ ἀήττητον ἀθλοφόρον, τὸν νεόαθλον Παντελεήμονα, ἐν ὧδαῖς ἀσμάτων εὐφημήσωμεν· χαίροις ἀναβοῶντες αὐτῷ· ὅτι τὸν ἀόρατον ἐχθρὸν, θωπείαις ὑποσκελίσας βουλόμενον, καὶ τοὺς ὁρατοὺς ἀντιπάλους, βασάνοις ἀφορήτοις τιμωροῦντάς σε ἐνίκησας· χαίροις καρτερόψυχε ὀπλίτα Χριστοῦ, καὶ τῆς πλάνης ἀσεβῶν καθαιρέτα· ἀληθείας ὑπερασπιστά. Ὅθεν καὶ προστρέχοντες ἐν τῇ σορῷ τῶν λειψάνων σου, τὴν ἴασιν τῶν παθῶν ἡμῶν λαμβάνομεν, καὶ τὸν δοξάσαντά σε Χριστὸν, δοξάζομεν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δόξα ἡχος δ'.

Τὴν ἐτήσιον μνήμην ἄγοντες, τῆς σῆς ἐνδόξου ἀθλήσεως, Παντελεήμονα παναοίδιμε, τοὺς σεπτούς σου ἀγῶνας γεραίρομεν, Χριστὸν τὸν Θεὸν δοξάζοντες, τὸν ἐν θαύμασι ποικίλοις σε δοξάσαντα, πρέσβυν σε προβαλλόμενοι, πρὸς αὐτὸν ἀνεπαίσχυντον, τοῦ ρυσθῆναι ἐκ παντοίων πειρασμῶν· καὶ νόσων πολυτρόπων· διὰ τοῦ παναοίδιμου· οὗ ταῖς πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεός, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον. Ἐκ παντοίων κινδύνων.

Εἰς τὸν στίχον προσόμοια, ἡχος δ'. Ἐδωκας σημείωσιν.

Αστρον παμφαέστατον, τῇ Ἐκκλησίᾳ ἀνέδειξας, Παντελεήμονα τὸν πανθαύμαστον, τὸν νέον ἐν μάρτυσι, δαδουχοῦντα πᾶσαν, νῦν τὴν οἰκουμένην θαυματουργίαις ἱεραῖς,

καὶ ἀσεβείας σκότος ἐλαύνοντα, ὑφ' οὗ φωταγωγούμενοι, θεοπρεπῶς ἀνυμνοῦμέν σε, Ἰησοῦ ὑπεράγαθε, ὁ σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Στίχος Θαυμαστός ὁ Θεός ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ.

Ομοιον πρὸς ἀκύμαντον, καὶ πρὸς ζωὴν ἀστασίαστον, καὶ λιμένα πανεύδιον, μάρτυς προτεχώρησας, νῦν Παντελεήμον, ἐνθα ἀθλοφόρων, χορὸς αὐλίζεται λαμπρῶς, σὺν ἀσωμάτοις ἀγαλλιώμενος, τῶν πόνων τὴν ἀντίδοσιν, καὶ τῶν ἀγώνων τὰ ἔπαθλα, πρὸς Χριστοῦ κομισάμενος ὑπὲρ πάντων δεόμενος.

Στίχος Τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ.

Επέστη ἡ μνήμη σου, ἡ φωταυγὴς καὶ σεβάσμιος, ἀθλοφόρε πανένδοξε, ἐνθέως φαιδρύνουσα τὰ τῶν εὐσεβούντων πρόσωπα, καὶ πάντας ὑμνεῖν ἐγείρουσα τοὺς σοὺς μάρτυς ἀγῶνας τοὺς ὑπὲρ πίστεως, δι' ὧν Χριστὸν ἐδόξασας, καὶ ἀσεβούντας κατήσχυνας, καὶ βαρβάρων κατέβαλες, τὴν ὁφρὺν καὶ τὸ φρύαγμα.

Δόξα ἡχος πλ. α'.

Χαρμονικῶς φιλέορτοι πανηγυρίσωμεν· ἰδοὺ γὰρ ἡ ὑπερλαμπρὸς μνήμη τοῦ ἀθλητοῦ νεομάρτυρος Παντελεήμονος, καταυγάζει τὴν Ἐκκλησίαν· δεῦτε ἀρυσόμεθα χάριν καὶ ἔλεος, ἐκ τῆς σοροῦ τῶν σεπτῶν αὐτοῦ λειψάνων, πηροῖς γὰρ ἀνάβλεψιν, χωλοῖς εὐδρομίαν, παρειμένοις εὐτονίαν χαρίζεται, πυρέσσουσιν εὐρωστίαν ἐπιβραβεύεται, καὶ τοῖς ἀθυμοῦσιν εὐθυμίαν δαφιλεύεται, καὶ πρὸς αὐτὸν ἐκβοήσωμεν· χαίροις ὀπλίτα ἀλκιμώτατε, ὁ τὴν ὁφρὺν τοῦ βελίαρ εἰς τέλος τροπωσάμενος, καὶ τὰ βραβεῖα τῆς νίκης ἐπαξίως κομισάμενος, διὸ πολυάθλε μὴ παύσῃ πρεσβεῦειν ὑπὲρ τῶν ἐκτελούντων τὴν εὐσημον μνήμην σου.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον Μκαρίζομέν σε.

Ἀπολυτίκιον ἡχος α'. Τῆς ἐρήμου πολίτης

Τὸν γενναῖον ὀπλίτην καὶ ἀκμαῖον ἀδάμαντα, τὸν καρτερικὸν στρατιώτην, νέον Παντελεήμονα, τιμήσωμεν ἐν

ὑμνοῖς καὶ ᾠδαῖς, ἀνδρείως γὰρ ἐκήρυξε Χριστὸν, νικητὴς τροπαιοφόρος κατὰ τῆς πλάνης γενόμενος ὧς βοῶμεν. Δόξα τῷ ἐνισχύσαντι Χριστῷ, δόξα τῷ στεφανώσαντι, δόξα τῷ δωρουμένῳ διὰ τοῦ πᾶσιν ἰάματα.

Ἔτερον ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

» ἦ, Ὡς στύλος ἀκλόνητος.

Θεὸς σε ἐδόξασεν, ἐν οὐρανῷ καὶ ἐν γῇ, μαρτύρων ἀγλάισμα Παντελεῆμον σοφὲ. διὸ τοῖς τελούσί σε, πόθῳ τὴν θείαν μνήμην, καὶ πιστῶς προσκυνοῦσι, θήκην τὴν τῶν λειψάνων, τὴν σὴν χάριν παράσχου, δεόμενος Χριστῷ ὑπὲρ ἡμῶν, τοῦ λυτρωθῆναι κινδύνων καὶ θλίψεων.

καὶ τὸ, Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον.

Εἰς τὸν ὄρθρον μετὰ τὴν α' στιχολογίαν

Κάθισματα. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Τὸν νέον ἀθλητὴν, τοῦ Σωτῆρος ἐν ὑμνοῖς, τιμήσωμεν πιστοί, εὐφημοῦντες ἐν ὑμνοῖς, τὰ ἄλλα τούτου μέλλοντες, καὶ ἀγῶνας καὶ σκάμματα, ἃ ὑπέμεινεν, ὑπὲρ Χριστοῦ τῆς ἀγάπης, καὶ κατήσχυνε, θράσος ἀνόμων, καὶ στέφος ἀμάρταντον εἴληφε. (δις)

καὶ Θεοτοκίον. Μητέρα σε Θεοῦ.

Μετὰ τὸ β'. κάθισμα. Τὴν ὡραιότητα.

Ω τῆς ἀνδρείας σου, καὶ γενναιότητος, μάρτυς νεόαθλε, ὅτι ὑπέμεινας, πολλὰς βασάνους, ράβδι τοῦ θανάτου ἐπώδυνον, καὶ Χριστὸν ἐκήρυξας, τῶν τυράννων ἐνώπιον, ὅθεν καὶ τὸν στέφανον παρ' αὐτοῦ ἐναπέειλψας διὸ Παντελεῆμον τελούμεν, τὴν θείαν μνήμην σου τρισμακάρε (δις)

καὶ Θεοτοκίον Τὴν ὡραιότητα

Μετὰ τὸν πολυέλεον Ἐπεφάνης σήμερον.

Τοὺς πιστῶς τελούντάς σου τὴν θείαν μνήμην, καὶ λειψάνων θήκην σου, ἀσπαζομένους εὐλαβῶς, νόσων παντοίων ἀπάλλαξον, Παντελεῆμον, μαρτύρων ἀγλάισμα. (δις)

καὶ Θεοτοκίον ὁμοιον

Εν τῇ θεῇ σκέπῃ σου, παρθενομῆτορ, πάντας ἡμᾶς σκέπασον, τοὺς πεποιοῦτάς ἐπὶ σοί, καὶ ἐκτενῶς ἀνακράζοντάς· χαῖρε Παρθέने, χριστιανῶν τὸ καύχημα.

Οἱ ἀναβαθμοί.

Προκείμενον ἦχος δ'.

Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει, καὶ ὥσπερ κέδρος ἡ ἐν τῷ λιθάνῳ πληθυνθήσεται.

Εὐαγγέλιον δὲ, Τοῦ ἁγίου Γεωργίου

Δόξα, Ταῖς τοῦ ἀθλοφόρου

Καὶ νῦν, Ταῖς τῆς Θεοτόκου

Ψαλμ. Ν'.

Ἦχος β'.

Διανύσας ἱερῶς τὸν δρόμον τοῦ μαρτυρίου, καὶ τῷ θρόνῳ τῆς Τριάδος παριστάμενος, καὶ αἰγλῆς τῆς ἀνεσπέρου κατὰ τρυφῶν μέμνησο τῶν τελούντων τὴν εὐσχημον μνήμην σου, Παντελεῆμον νεόαθλε.

Ὁ κανὼν τῆς Θεοτόκου καὶ τοῦ ἁγίου, οὗ ἡ ἀκροστιγὴς

Παντελεήμονα τὸν πανάγαστον μέλπω.

ᾠδὴ α'. ἦχος δ'. Ἰακώβου.

Εἰς εἰς. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Παράσχου μοι Κύριε, τοῦ παναγίου σου Πνεύματος, σταγόνα χαρίσματος, λόγον τοῦ μέλψαιμε, τὰ παλαίσματα, καὶ ἄθλα τοῦ γενναίου σου Παντελεήμονος, ὃν σὺ ἐδόξασας.

Ασμάτων τὴν σάλπιγγα, ἁσματικῶς ἀναλάβομεν, κροτοῦντες ἐν ᾠμασι τὴν ἱερὰν τελετὴν, τοῦ τρισμακάρος νεοάθλου γενναίου, τοῦ Παντελεήμονος σήμερον στέφοντες.

Νοός μου τὴν ζώφωσιν, αὔγασον θεαῖς πρεσβείαις σου, νεόαθλε ἐνδοξε, τοῦ ἀναμνησαί σου τὰ παλαίσματα, σοφὲ Παντελεῆμον, καὶ τὰ ὑπὲρ πίστεως ἀνδραγαθήματα.

Θεοτοκίον.

Τὸν τόκον σου Δέσποινα, τὸν ὑπὲρ φύσιν δοξάζομεν, καὶ σὲ τὴν πανύμνητον ὕμνοις γεραίρομεν, καὶ τὸν ἑνσῶζον, ἄσματος ἐπαξίους, νῦν Παντελεήμονα πόθῳ γεραίρομεν.

Καταβασία. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου

ᾠδὴ γ'. Τοὺς σοὺς ὕμνολόγους

Εξέλαμψε σήμερον ἡμέρα, θαυμάτων ἀστράπτουσα βολὰς, ὥσπερ αἰθὴρ κατάστερος, τοὺς ἱεροὺς ἀγῶνάς σου Παντελεήμον ἑνδοξε, τοὺς σὲ τιμῶντας αὐγάζουσα.

Λειψάνων σου θήκη ἀθλοφόρε, ἰάσεις προχέει δαφιλῶς, τοῖς πίστει κατασπάζουσιν, αὐτὰ καὶ μετὰ πόθου τε, καλοῦσί σου τὸ ὄνομα, Παντελεήμον νεόαθλε.

Εξέπληξας μάρτυς τοὺς τυράννους, κηρύξας τὴν δύναμιν Χριστοῦ, καὶ τὴν αὐτῶν ἀσέβειαν, ἐλέγξας διατόρως περὶ ὅθεν τὴν θεῖαν μνήμην σου, Παντελεήμον γεραίρομεν.

Θεοτοκίον.

Η μόνη τεκοῦσα Θεὸν λόγον, τὸν σώσαντα κόσμον ἐκ φθορᾶς, τοῦτον δυσώπει ἄχραντε, μετὰ τοῦ σοῦ θεράποντος, στερροῦ Παντελεήμονος, σῶσαι ἡμᾶς τοὺς τιμῶντάς σε.

Καταβασία. Τοὺς σοὺς ὕμνολόγους

Κάθισμα ἤχος δ'. Ὁ ὑψωθείς

Σταυροῦ τὴν δύναμιν, ἀήττητε ἔχων, ψυχῶν σωμάτων ἰατρὸς ἀνεδείχθης, καὶ τῶν μαρτύρων εὐκλειαν πλουτήσας σοφίᾳ, χαίρων μεταβέβηκας, πρὸς Μονὰς αἰωνίους· ὅθεν τὴν ἁγίαν σου ἐορτάζομεν μνήμην, Παντελεήμον νέε ἀθληταῖς ἰκαισίαις ἡμᾶς διαφυλάττε.

Δόξα τὸ αὐτό.

Καὶ νῦν. Οὐ σιωπήσωμεν ποτέ.

ᾠδὴ δ'. Τὴν ἀνεξιχνίαστον.

Μνήμη σου ἡ εὐσημὸς πάντας ἡμᾶς, μάρτυς συνεχάλεσε σήμερον, τοῦ εὐφημῆσαι, τοὺς ἀγῶνας τοὺς σεπτοῦς, καὶ τὰς ἀνδραγαθίας σου, οὓς ὑπὲρ τῆς πίστεως ἤνυσας.

Οντως τῆς Τριάδος πιστὸς γεωργὸς, μάρτυς ἐχρημάτισας ἄριστος, καὶ γὰρ προθύμως, σὺν ψυχὴν ὑπὲρ αὐτῆς Παντελεήμον ἐθύσας, καὶ πολύχουν στάχυν ἐθέρισας.

Νέμουσιν ἰάματα τὰ σὰ ὅσπᾳ, ὦ Παντελεήμον ἐκάστοτε, τοῖς προσιοῦσι καὶ σοβοῦσι μολυσμοὺς, ψυχῆς ὁμοῦ καὶ σώματος, ὅθεν σοῦ τὴν μνήμην γεραίρομεν.

Ανω ὑπερύψωσας πάντα τὸν νοῦν, σὺ Παντελεήμον πανθαύμαστε, διὸ οὐδέν σε, τῆς ἀγάπης Χριστοῦ, τῆς θείας ἀπεχώρισεν, οὐ πληγαί, οὐκ ἄλλη τις βάσανος.

Θεοτοκίον.

Τὴν ἀειμακάριστον καὶ ἀληθῆ, πάντες Θεοτόκον δοξάζομεν, ἣν ἐν σταδίῳ, ὁ γενναῖος ἀθλητῆς, Παντελεήμων λόγοις τε καὶ στερροῖς ἀγῶσιν ἐκέρυξεν

ᾠδὴ ε'. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Οἰκὸς σου ἑνδοξε, πηγὴ θαυμάτων δείκνυται, πᾶσι τοῖς προστρέχουσιν ἐν πίστει, καὶ προσκαλοῦσι τὴν σὴν ἀντίληψιν, ὦ Παντελεήμον ἀθλητά· νόσους ἐκδιώκει γὰρ, καὶ ὑγίαν χαρίζειται.

Νικήσας τοὺς ἄφρονας, ἐν στάσει τῇ γενναίᾳ σου, μάρτυς ἐν σταδίῳ τὸν Σωτῆρα, στερρῶς κηρύξας καὶ πρὸς εὐσέβειαν, πολλοὺς ἐστερέωσας σοφίᾳ ὅθεν ἐκτελοῦμέν σου, τὴν σεπτὴν μνήμην σήμερον.

Πολλοὺς ἐθεράπευσας, προσκλήσει τοῦ ὀνόματος, μάρτυς τοῦ Σωτῆρος καὶ προσῆξας, τούτους τρισμάκαρ καλῶς πιστεύσαντας, ὅθεν τὴν σεπτὴν σου ἐορτὴν πόθῳ ἐορτάζομεν, καὶ πιστῶς σε γεραίρομεν.

Θεοτοκίον.

Ασπόρως συνέλαβες, ἀφθόρως ἀπεκύησας, Παρθένε, καὶ ἀπάλιν μετὰ τόκον, παρθένος σῶα διαμεμένηκας, ὦ τῶν τεραστίων τῶν καινῶν, ποῖος νοῦς Ἀγγέλων τε καὶ βροτῶν οὐκ ἐξίσταται;

Ῥωθ' 5'. Τὴν θείαν ταύτην.

Νοί σου μάρτυς πανένδοξε, ἐν πόλῳ συνευφραίνονται τάγματα θείων δυνάμεων· ἡμεῖς σαρκὸς δὲ οἱ δέσμιοι, ἐν γῇ ὅσα σου ἔχοντες ἀγαλλόμεθα.

Αγίου Πνεύματος γέγονας, τερπνὸν κατοικητήριον ἅγιε, ψυχῇ καὶ σῶμα, καὶ δυσωδίαν διώκεις νῦν, παθῶν Παντελεῆμον τῶν προσιόντων σοι.

Γέρα τῶν πόνων σου εἴληφας, σοφὲ Παντελεῆμον πανένδοξε πρὸς τοῦ Δεσπότη σου καὶ πᾶσι νέμεις ἰάματα, τοῖς πόθῳ ἐκτελοῦσι τὴν μνήμην σου.

Θεοτοκίον.

Η μόνη πάντων βοήθεια, βοήθησον ἡμῖν κινδυνεύουσι, καὶ χεῖρα ὀρέξον, καὶ πρὸς λιμένα κατεύθυνον, τῆς σωτηρίας κόρη Θεοχαρίτωτε.

Κοντάκιον ἤχος δ'· Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Καταβαλὼν τῶν ἀσεβῶν τὰς ἐπάρσεις, Παντελεῆμον ἀθλητὰ τοῦ Δεσπότη, νικητικὸν βραβεῖον ἐναπέειληφας, ἄξιον τῶν πόνων σου, ὡς γενναῖος ὀπλίτης· ὅθεν ἐκτελοῦμέν σου τὴν πανέορτον μνήμην, ἐν ἣ δυσώπει σώζεσθαι ἡμᾶς, ὡς παρρησίαν ἔχων πρὸς Κύριον.

Ὁ Οἶκος.

Τὸν στερρόν ἀριστέα τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἀήττητον ἀθλοφόρον, τὴν τῶν μαρτύρων καλλονὴν, καὶ ἱερὰν προσθήκην, Παντελεῆμονα πάντες, τὸν τοῦ μεγάλου συνώνυμον, ἀνθεσιν ἐγκωμίων ἐπαξίως καταστήψωμεν, ὡς ἐνθέως ταῖς ὁσμαῖς τῶν θείων αὐτοῦ λειψάνων ἡμᾶς εὐωδιάζοντα· διὸ εὐφημοῦμεν τὴν μνήμην αὐτοῦ, καὶ τοὺς λαμπροὺς ἀγῶνας καταγεραίρομεν βοῶντες πρὸς αὐτόν, εὐσώπει μάρτυς σώζεσθαι ἡμᾶς, ὡς παρρησίαν ἔχων πρὸς Κύριον.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ ἰδ' ἀθλησὶς καὶ μνήμη τοῦ ἁγίου ἐνδόξου νεομάρτυρος Παντελεῆμονος μείρακος, τοῦ ἐκ τῆς νήσου Τιπαρίνου (Σπετσῶν) καταγομένου, ἐν Κρήτῃ δὲ ἀθλήσαντος.

Στίχοι.

- » Ὑμνος νεάζων Παντελεῆμονι νέω
- » Χριστοῦ ἀθλητῇ, ἐνδίκως ἀρμολογέως.
- » Βῆ δ' εἰς Ὀλύμπιον δῶμα Παντελεῆμον δεκάτῃ τετάρτῃ.

Εὐλόγησον Πάτερ,

Εἶη τὸ θαυμαστὸν καὶ μεγαλοπρεπὲς ὄνομα τοῦ μεγάλου Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ὑπεραίνετόν καὶ ὑπερδεδοξασμένον, τοῦ διαφόρους τρόπους σωτηρίας οἰκονομοῦντος διὰ τὴν σωτηρίαν ἡμῶν τῶν εἰς αὐτόν πιστευόντων ὀρθοδόξων Χριστιανῶν, καὶ δοξάζων τὴν ἁγίαν σου πίστιν μετὰ τὴν σταθερὰν καὶ πεπαρρησιασμένην ὁμολογίαν τῶν καθ' ἡμᾶς τούτων ἐσχάτων χρόνων νεοφανέντων μαρτύρων ὅτι τῷ ὄντι κατὰ ἀλήθειαν, Θεὸς ὑπάρχει ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ ὁ θαυμαστός Θεὸς ἡμῶν· διότι δὲν εἶναι ἴδιον τῆς ἀσθενούσης ἀνθρωπίνης σαρκὸς νὰ ὑπομένη δεινὰ καὶ φρικτὰ κολαστήρια καὶ βασάνους ἐὰν μὴ ἡ παντοδύναμος αὐτοῦ ἰσχὺς καὶ κραταιὰ βοήθεια παρεῖχε τὴν δύναμιν καὶ σφραγίζει τὴν ἀθλήσιν αὐτῶν μετὰ τὰ φρικτὰ καὶ ἐξαίσια θαύματα, τὰ ὁποῖα τελοῦσι, καὶ τὰ ὁποῖα οἱ μὲν δύσπιστοι ἀκούοντες χλευάζουσι καὶ διαβάλλουσιν, οἱ δὲ πιστοὶ κατανιγόμενοι καὶ ὠφελούμενοι σωματικῶς τε καὶ ψυχικῶς, δοξάζουσι τὸν φιλόανθρωπον Κύριον, τὸν ἐνισχύοντα τὴν ἡμῶν ἀσθένειαν τοῦ ὑπομένειν πικρὰς βασάνους καὶ πολυῶδον θάνατον διὰ τὸ ὄνομά του τὸ ἅγιον.

Ὅθεν καὶ παρὰ τῶν εὐσεβῶν Χριστιανῶν ἀφείλει τιμᾶν καὶ ἐπαινεῖν τοὺς ἀγῶνας αὐτῶν καὶ ἐπαθλα· ὁ γὰρ ἐπαινος αὐτῶν, καὶ ἡ πρὸς αὐτοὺς ἀναφερομένη τιμὴ, πρὸς τὸν Θεὸν ἀναφέρεται καὶ ἡ πρὸς τοὺς ἁγίους μάρτυρας τιμὴ, ἀποδεικνύει τῆς πρὸς τὸν κοινὸν Δεσπότην εὐνοίας· καὶ προσέτι ὡς χρέος ἡμῖν, ἐπειδὴ ὁ πρὸς τοὺς ἁγίους ἐπαινος, τοὺς ραθυμωτέρους ἐγείρει καὶ παρακινεῖ πρὸς ζῆλον καὶ μίμησιν αὐτῶν· τοὺς δὲ φιλοπονωτέρους καὶ ἐναρέτους ἀκμαιότερους ἐργάζεται.

Καὶ πρὸς ταῦτα ἀνέκαθεν ἡ τῶν εὐσεβῶν ὁμήγυρις ἐν εἰκόσιν ἱστοροῦσα, καὶ λόγοις συγγράφουσα τοὺς ἄθλους καὶ ἀγῶνας τῶν μαρτύρων εἴωθεν δίκαιον οὖν καὶ πρέπον ἔστιν, ἵνα καὶ τὴν ἐτήσιον μνήμην τοῦ νεομάρτυρος, συνεπωνυμίου τοῦ παλαιοῦ μεγαλόθλου καὶ ἱαματικοῦ Παντελεήμονος καὶ ἐν ἐσχάτοις χρόνοις διαλάμψαντος Παντελεήμονος, τοῦ καὶ αὐτοῦ ἱαματικοῦ οὐκ ἔλαττον φανέντος, ὥς ἡ διήγησις τῆς ἀθλήσεως αὐτοῦ δηλώσει ἔμπροσθεν, ἀγιστίαις τιμᾶν καὶ ὕμνοις γεραίρειν καὶ ἐν ἀριθμῷ τῶν ἁγίων μαρτύρων παλαιῶν τε καὶ νέων καταλέγειν καὶ ἐορτάζειν. Ἄξιον οὖν καὶ δίκαιον ἐστὶ τὸ ἐορτάζειν τὴν ἐτήσιον αὐτοῦ μνήμην, καὶ μᾶλλον οἱ ὑπ' αὐτοῦ ἰαθέντες ὑπὸ διαφορῶν νόσων συνεχόμενοι, οὐ μὴν, ἀλλὰ καὶ οἱ νῦν πιστῶς προσερχόμενοι, ἰάσεις παντοδαπὰς ἀπολαμβάνοντες. Ἄδικον δὲ εἶναι τῷ ὄντι καὶ ἀπαίσιον, νὰ ὑστερήσωμεν τῆς ἁγιωνυμίας καὶ νὰ ἐκχωρήσωμεν τῆς χορείας τῶν ἁγίων μαρτύρων τοῦ λαμπρῶς ἐγαθλήσαντος, καὶ τῇ χάριτι τῶν θαυμάτων τῶν δι' αὐτοῦ τελεσθέντων καὶ τελουμένων τὴν ἀγιότητα αὐτοῦ τοῦ κυρίου ἐπικυρώσαντος· ὥς κηρύξαντος παρρησία ἐνώπιον ἀσεβῶν Θεὸν ἀληθινὸν τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν, καὶ ἀξίως παρ' αὐτοῦ λαβόντα τὸν ἀμαράντινον στέφανον, οὗτινος ἡ παρρησία τῆς ὁμολογίας του καὶ τὰ στερρὰ αὐτοῦ παλαίσματα ἔχουσιν οὕτως τὴν ἀρχὴν τῆς διηγήσεως.

Οὗτος ὁ γενναῖος τοῦ Χριστοῦ ἀθλητὴς Παντελεήμων, πατρίδα μὲν ἀπὸ γονεῖς ἔσχε τὴν περίφημον νῆσον Σπέτζας, ἐγεννήθη δὲ εἰς τὴν πολυθαύμαστον Κρήτην, τῆς ἐπαρχίας Σιτίας, χωρίον Ἐπισκοποκέφαλον, ὃ γὰρ Πάπος αὐτοῦ Παντελεῆς καὶ ἡ τούτου σύζυγος Βενεζιάνα ἀπωκισθέντες ἀπὸ Σπέτζας εἰς Κρήτην, ἔτεκον τὴν μητέρα τοῦ μάρτυρος, Ἄνναν καλούμενην, ἥτις ἀνατραφεῖσα ἐν παιδείᾳ καὶ νοουθεσίᾳ Κυρίου, διῆγε βίον ἀμεμπτον, καταγινομένη εἰς προσευχὰς καὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν προσεδρεύουσα· σκοπὸν ἔχουσα ἔμφυτον νὰ ἀπαρνηθῇ τὸν κόσμον καὶ νὰ γίνῃ καλογραία· ἀλλ' οἱ γονεῖς αὐτῆς ὅτε ἔφθασεν εἰς ἡλικίαν, παρεκίνησαν καὶ ἐβίασαν μὴ θέλουσα νὰ ὑπανδρευθῇ, καὶ ἵνα μὴ παρακούσῃ, καθὼς καὶ ἡ ὁσία Μελλάνη, ἔλαβε σύζυγόν τινα Χρῆστον

καλούμενον, μὲ τὸν ὁποῖον συνοικισθεῖσα τρεῖς μῆνας, συνέλαβε τέκνον μονογενὲς πρῶτον καὶ τελευταῖον αὐτὸν τὸν ἐκ κοιλίας προεγνωσμένον καὶ ἡγιασμένον Παντελεήμονα κληθέντα εἰς τὸ ἅγιον βάπτισμα.

Εἵτα ἐδυσώπησε τὸν Χρῆστον σύζυγόν της λέγουσα αὐτῷ: «Γίνωσκε ὅτι ἐγὼ μὲ βίαν τῶν γονέων μου σὲ ἔλαβον σὺ νευνον, ἐπειδὴ εἶχον ἀπόφασιν νὰ γίνω καλογραία, ὅθεν σὲ παρακαλῶ καὶ σοῦ ἀφήνω νὰ λάβῃς τὴν προῖκά μου ὅλην καὶ λοιπὴν ὑπαρξίν ὅπου ἔχομεν, καὶ ἀπελθε ὅπου ἂν βούλῃσαι, καὶ ἄφες με νὰ μονάσω κατὰ τὸν πόθον μου, νὰ σώσω καὶ γὰρ τὴν ψυχὴν μου, καὶ νὰ ἔχῃς καὶ σὺ μισθὸν ἐκ Θεοῦ καὶ ζῆσαι ὅπως βούλῃσαι». Πεισθεὶς εἰς τὴν ἀγαθὴν γνώμην τῆς Ἄννης ὁ Χρῆστος, λαβὼν ὅσα ἤθελεν, ἀνεχώρησεν ἐκεῖθεν ἀλλαχόθεν, καὶ ἔμεινεν ἡ Ἄννα ἀνετος κοσμηκῶν φροντίδων, καὶ ἔζη μὲ σωφροσύνην, ὥς μονάστρια ἐν μέσῳ τοῦ κόσμου εὐρισκομένη, ὥς ἔξω τοῦ κόσμου· ἐπειδὴ ὁμῶς ἐσυλλήφθη ὥς εἶπομεν ἐκ τοῦ Χρήστου καὶ ἔτεκε τὸν υἱὸν αὐτῆς, μετὰ τὸ ἀπογαλακτῆσαι καὶ εἰς παιδικὴν ἡλικίαν φθάσαντα, ἔβαλεν αὐτὸν εἰς τὸ σχολεῖον, καὶ ἐμάθανε τὰ ἱερὰ γράμματα· καὶ τὸν ἐνουθέτει νὰ διάγῃ χριστιανικῶς, μὲ ἡθὴ χρηστὰ καὶ νὰ συντρέχῃ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καθὼς καὶ αὐτὴ ἐσχόλαζεν εἰς τὰς ἀκολουθίας καὶ ἱερὰς τελετὰς, συναναστρεφόμενος δὲ ὁ νέος μὲ ἄλλους συνομιλήκους τοῦ παῖδας Χριστιανῶν, ἐμιμοῦντο κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν παίδων τὰ τῆς Ἐκκλησίας, ποιήσαντες ὥς ναὸν κατ' οἶκον καὶ ἐψαλλον ἀκολουθίας, ἐσπερινὸν, καὶ ὡς τύπον ἱερουργίας ἀπὸ μωρὸν ζῆλον κινούμενα, ἐψήφησαν τὸν Παντελεήμονα εἰς ἱερέα· οὐχὶ ἀπλῶς καὶ ὡς ἔτυχεν, ἀλλὰ Θεῖα νεύσει, τὸ μέλλον τῆς διὰ μαρτυρίου ἀγιωσύνης ἐκείνου προτυποῦντες καὶ εἰκονίζοντες, καθὼς καὶ εἰς τὸν βίον τοῦ μεγάλου Ἀθανασίου φαίνεται· ὅτι ὡς ἱερέα αὐτὸν μετήρχοντο τὰ παιδιά παίζοντα εἰς τὸ παραθαλάσσιον κτλ.

Πλησίον δὲ τοῦ οἴκου τῆς μητρός του ἦσαν καὶ τούρκικα ὁσπῆτια, καὶ τὰ παιδιά τῶν Τούρκων συναναστρεφόμενα μὲ τὸν Παντελεήμονα, παιδίον, συνέπαιζον ἀστεϊζόμενα· καὶ ἐκάλουν αὐτὸν μὲ ὄνομα ἀγαρηνὸν Χασάν· οὐχ ὡς δε-

χόμενον τὴν ἐκείνων ἀσέβειαν, ἀλλ' ὥς ἐξ ἀπλότητος παίζων καὶ ἀστεϊζόμενος· ἡ δὲ μήτηρ ἐνουθέτει αὐτὸν νὰ ἔχῃ εὐλάβειαν καὶ νὰ φυλάττῃ τὴν πίστιν τοῦ ἀκίβδηλου, καὶ νὰ μὴ ἀπατάται ἀπὸ τὰς συναναστροφὰς τῶν ἀγαρηνῶν παιδιῶν.

Ὅτε δὲ ἐφθασεν εἰς τὸν ἐνδέκατον χρόνον τῆς ἡλικίας του· οἱ γονεῖς τῶν ἀγαρηνῶν παιδιῶν, ἀκούοντες νὰ τὸν καλοῦν τὰ ἄπιστα παιδιὰ τῶν Χασᾶν, ἡβουλήθησαν νὰ τὸν τουρκίσουν θέλοντα καὶ μὴ θέλοντα· ὅθεν μίαν ἡμέραν ἤρπασαν αὐτὸν, καὶ ἔφερον εἰς τὸν ἀσεβῆ οἶκόν τους· καὶ με λόγους πρῶτον, καὶ ὑποσχέσεις, ὥς τάχα νὰ τὸν τιμῇσιν καὶ νὰ τὸν προβιάσιν εἰς ἀξιώματα· ὁ δὲ ποσῶς μὴ πειθόμενος αὐτοῖς, ἀλλὰ βδελυτόμενος, καὶ μυκτηρίζων τὴν πλάνην αὐτῶν καὶ ἀσέβειαν, ρίψαντες κατὰ γῆς ἐράβδιζον αὐτὸν ἀνγλεῶς, ὥστε ἔτρεχον αἵματα ἐκ τῶν πληγῶν αὐτοῦ· εἶτα ἔδεσαν ἀπὸ τὰς μασχάλας με σχοινίον καὶ ἐκρέμασαν αὐτὸν δέροντες πολλὰς ἡμέρας· ἡ δὲ μήτηρ αὐτοῦ περιχαιομένη, ἀπῆλθε κλαίουσα εἰς τὰς γυναῖκας τῶν τυραννούντων ἀγαρηνῶν (χανήμισας) καὶ παρεκάλει αὐτὰς δεομένη, νὰ εὐπλαγχνηθῶσι, καὶ ἀπαλλάξωσι τὸν υἱόν της, ἀπὸ τὴν δεινὴν ἐκείνην μάστιγα. Ὅθεν δυσωπηθεῖσαι, παρεκάλεσαν τοὺς ἀνδρας αὐτῶν, καὶ κατέβασαν τὸ παιδίον Παντελεήμονα ἀπὸ τὴν κρεμάλαν ὅπου ἐκρέματο ἀπὸ τὰς μασχάλας καὶ ἔλαβεν αὐτὸ ἡ μήτηρ του, εἰς τὴν οἰκίαν της, καὶ ἐθεράπευσε τὰς πληγὰς του ὡς ἐδύνατο, καὶ ἐνουθέτει αὐτὸ νὰ μένῃ ἀκλόνητος εἰς τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ, καὶ νὰ μὴν ἀπατηθῇ ἀπὸ τὰς θωπείας ἢ καὶ ἀπειλὰς τῶν ἀσεβῶν, ἐὰν πάλιν ἤθελον τὸν συλλάβωσι, καὶ παιδεύσωσιν.

Ὁ δὲ παῖς ἔλεγε πρὸς αὐτὴν «Μὴ φοβοῦ μήτηρ μου, ὅτι ἐγὼ εἶμαι ἔτοιμος νὰ ὑπομείνω πᾶσαν βάσανον, καὶ τιμωρίαν διὰ ἀγάπην Χριστοῦ, καὶ νὰ ἀποθάνω εἰς τέλος, καὶ τὸν Χριστὸν μου δὲν ἀρνοῦμαι πώποτε». Λέγει του ἡ μήτηρ του· «Εἶθε νὰ σὲ ἐβλεπον τελειωθέντα με μαρτυρικὸν θάνατον, καὶ νὰ ἀξιώθῃ νὰ γίνω μήτηρ μάρτυρος τοῦ υἱοῦ μου, ὑπὲρ ἀγάπης Χριστοῦ, καὶ ὑπόσχομαι καὶ γὰρ, ὅτι ἐὰν γενηῇ τοῦτο καθὼς ἐπιποθῶ νὰ ἐκδυθῶ τὰ κοσμικὰ τίμια ἱμάτια ὅπου φορῶ τώρα, καὶ νὰ ἐνδυθῶ πενηχρὰ μελανὰ, καὶ

νὰ γίνω καλογραία, καὶ οὔτε κρέας, τυρὸν, ἰχθύας, οὔτε ἔλαιον νὰ καταλύσω εἰς ὅλην μου τὴν ζωὴν, ἀσκητικῶς ὑπομιμνήσκουμένη». Ὁ δὲ παῖς μαθὼν τοῦ γράφειν, ἔγραψε διὰ χειρὸς τοῦ στιχουργικῶν εἰς τὰ ἅγια θεοφάνεια, καὶ ἄλλα τινὰ ὡς εὐχὰς καὶ τὰ ἀνεγίνωσκε· τὰ ὅποια σώζονται νῦν, καὶ ἔχει ἡ μήτηρ του εἰς παρηγορίαν της, ἕως τὴν σήμερον.

Παρελθόντος δὲ τοῦ ἐνδεκάτου ἔτους, καὶ τὸν δωδέκατον χρόνον τῆς ἡλικίας αὐτοῦ διάγοντος οἱ ἀσεβεῖς ἐκεῖνοι κινήθησαν εἰς ζῆλον, βλέποντες τὸν παῖδα εὐθυμούμενον, καὶ θάλλοντα, συνομώσαντες νὰ τὸν κρατήσωσι, καὶ ἡ νὰ τὸν πείσωσι νὰ ἐξομώσῃ, ἢ νὰ τὸν φονεύσωσι παντελῶς οἱ ἀπάνθρωποι. Ὅθεν ὁρμήσαντες συνέλαβον αὐτὸν, ὅτε συνομίλει με τὰ παιδιὰ τῶν τουρκῶν, τὰ ὅποια ἐσυμβούλευε νὰ βαπτισθῶσι, καὶ νὰ γίνουιν χριστιανεῖ, ἵνα μὴ κολασθῶσι μετὰ τῶν ἀσεβῶν γονέων τους· τὰ ὅποια τουρκόπαιδα ἀνήγγειλαν εἰς τοὺς γονεῖς των· ὧν ἕνεκα θυμοθέντες, ἤρπασαν αὐτὸ, καὶ φέροντες εἰς τὸν οἶκόν τους, ἄρχησαν, με κολακείας πρῶτον, με φαγητὰ καὶ ὑποσχέσεις ἐνδυμάτων πολυτίμων, χρημάτων, καὶ ἀξιωμάτων, νὰ τὸν πείσωσι νὰ ἀρνηθῇ τὸν Χριστὸν, καὶ νὰ δεχθῇ τὸν σουνετισμὸν (ἀκροβιστίαν). Ὁ δὲ ποσῶς δὲν ἐπείθετο· ἀλλ' ἔλεγεν αὐτοῖς· «Ἡ μήτηρ ἔχει χρήματα ὅσα θέλω καὶ ἡ βασιλεία τοῦ Χριστοῦ εἶναι αἰώνιος, καὶ δὲν προτιμῶ τὰ μάταια ἀγαθὰ τοῦ κόσμου, νὰ ὑστερηθῶ τὰ αἰώνια καὶ νὰ κολάζομαι με ἐσᾶς εἰς τὸ αἰώνιον πῦρ τῆς κολάσεως». Ὅθεν ἰδόντες τὸ ἀμετάθετον τῆς γνώμης του, ἄρχησαν τὰ τὸν τιμωροῦν, δέροντες, κρεμῶντες, καὶ ξέωντες ἀφειδῶς, καὶ λέγοντες, ὅτι «Εἰδὲν δὲν πεισθῇς, θέλομεν σὲ παιδεύσει πικρῶς, καὶ νὰ σὲ φονεύσωμεν». Ὁ δὲ μάρτυς ἀπεκρίνετο· «Ἐγὼ χριστιανὸς εἶμαι, καὶ Παντελεὴς ὀνομάζομαι, καὶ τὴν πίστιν μου δὲν ἀρνοῦμαι, ἀλλὰ καθὼς με ὁδηγήσῃ ἡ μήτηρ μου ἔτοιμος εἶμαι νὰ ἀποθάνω διὰ τὸν Χριστὸν μου, καὶ ἐγὼ, καὶ αὐτὴ ἡ μήτηρ μου νὰ μαρτυρήσωμεν ὁμῶς καὶ νὰ συναποθάνωμεν· δέρετε τὸ λοιπὸν, οἷαν βάσανον βούλεσθε ποιήσατε εἰς ἐμέ· δὲν φοβοῦμαι βάσανα, οὔτε θάνατον· ὅτι ὁ Χριστὸς μου ζῇ, καὶ με βοηθεῖ εἰς ὅλα».

Ἐμάστιζαν οὖν αὐτὸν ἀφειδῶς καὶ δέσαντες ἀπὸ τὰς μασγάλας τὸν ἐκρέμασαν, καὶ ἔδερνον οἱ ἀπάνθρωποι ἡμέραστρεῖς, καὶ νύκτας τρεῖς. Ὡστε ἀποκαμῶν ὁ μάρτυς, ἐπνεε τὰ ὀλίσθια νὰ τελευτήσῃ. Ἡ δὲ πολυπαθὴς μήτηρ, παρεστάθη καὶ τὸ ἐνεθάρρυνε νὰ ὑπομένη ἕως τέλους, νὰ λάβῃ τὸ στέφος παρὰ Χριστοῦ τῆς ἀθλήσεως, καὶ νὰ ἐκδυθῇ καὶ αὕτῃ τὰ κοσμικὰ ἄμφια, καὶ νὰ γίνῃ καλογραία, καὶ οὔτε ἔλαιον νὰ καταλύσῃ ἕως τέλους ζωῆς τῆς· μόνον νὰ ἀξιωθῇ νὰ ἰδῇ τὸ μαρτυρικόν του τέλος· οἱ δὲ τύραννοι ἔδερνον καὶ αὐτήν, καὶ τὴν ἐδίωκον· καὶ ἐδύνετο μὲ τὸ μέσον τῶν γυναικῶν χανημισῶν νὰ τὸ λυτρώσῃ ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν ἀνιλεῶν ἐκείνων τυράννων· ὅτι καὶ ἐκεῖναι βλέπουνται ἐσυμπονοῦσαν καὶ ἐσπλαγχνίζοντο τὸ παιδίον.

Πλὴν τοῦτο μόνον ἐφοβεῖτο μήπως ἀπειπόντες οἱ τύραννοι δέρνωντες, μείνῃ ἀστεφάνωτον. Ὅθεν ἡ φιλόπαις μήτηρ καὶ φιλόθεος, τὰ μητρώα σπλάγχνα σπαραττομένη, ἀφῆκε νὰ τελέσῃ τὸν ἀγῶνα τοῦ μαρτυρίου, καὶ ἔλεγεν αὐτῇ· «Ἀνδρίζου τέκνον μὴ μοῦ δειλιάσῃς, ἰδὲ καὶ γὰρ παρ' ἵσταμαι παρηγορῶν σε ἕως τὴν ὥραν τοῦ θανάτου σου». Ὁ δὲ μάρτυς ἀπεκρίνατο. «Ἐγὼ τώρα πλέον νὰ δειλιάσω, ὅπου ἔφθασα εἰς τὸ τέλος τοῦ ἀγῶνος, καὶ ἰδοὺ ὁρῶ τὸν Χριστὸν μου περιμένοντα νὰ λάβῃ τὴν ψυχὴν μου, εἰς τὴν ἀνεκλάλητον ἐκείνην, καὶ αἰδίδον μόνημον ἀγαλλίασιν».

Ὁ ψυχῆς ἀνδρείας παῖδὸς ἀγίου! Ὁ γυναικὸς θαυμασίας μεγαλοψύχου· καθὼς ποτὲ ἡ μακαρία Σολομονή, παρῶτρυνε τὰ τέκνα τῆς νὰ ὑπομένωσι τὰς βασάνους, φροντίζουσα ὅπως ὁ Θεὸς λάβῃ αὐτὰ, οὕτω καὶ ἡ μήτηρ τοῦ μάρτυρος παρῶτρυνε τὸ τέκνον τῆς νὰ ὑπομένη καρτερῶς τὰς βασάνους, καὶ λάβῃ τὸν στέφανον τοῦ μαρτυρίου. Ὁ ἀνδρεία ἐν γυναικείῳ σώματι!

Ἐζήτησε δὲ τὸ παιδίον τῆς μητρός του νὰ φέρῃ πνευματικὸν νὰ κοινωνήσῃ τὰ ἄχραντα Μυστήρια. Σπεύσασα δὲ ἡ μήτηρ ἔφερε τὸν πνευματικὸν μὲ τὰ Θεῖα Μυστήρια, καὶ ἡξιώθη τοῦ ποθομένου, τῇ παραχωρήσῃ τῶν χανημισῶν γυναικῶν ἐν ἀπουσίᾳ τῶν ἀνδρῶν αὐτῶν ὁθωμανῶν.

Αἱ δὲ χανήμισαι γυναῖκες βλέπουνται τὸ παιδίον εἰς τὰ

ὀλίσθια τοῦ θανάτου ἀπὸ τὰς ἀφορήτους πληγὰς, ἔπεισαν τοὺς τυράννους νὰ ἀποδώσουν τὸν μάρτυρα εἰς τὴν μητέρα του. Ὅθεν καὶ οἱ βλέποντες ὅτι ἐπλησίαζε νὰ τελευτήσῃ ἀφῆκασιν τὴν μητέρα του νὰ λάβῃ τὸ παιδίον εἰς τὸν οἶκόν της.

Οὕτως καθὼς ἡ μήτηρ τοῦ ἐνὸς τῶν ἁγίων Τεσσαράκοντα μαρτύρων, ἔλαβε τὸ τέκνον τῆς εἰς τοὺς ὤμους τῆς, καὶ ἠκολούθη τὰ λοιπὰ σώματα τῶν μαρτύρων, οὕτω καὶ αὕτη, καταβιβάσασα τὸ σῶμα τοῦ μάρτυρος υἱοῦ τῆς ἀπὸ τὴν κρεμάλαν ὅπου ἐκρέματο, ἄρασα αὐτὸ ἐπ' ὤμων τῆς, ἔφερεν εἰς τὸν οἶκόν της, καὶ ἀμέσως παρέδωκε τὴν μακαρίαν του ψυχὴν εἰς χεῖρας Θεοῦ. Ἡ δὲ χαρὰς πλησθεῖσα, ὡς ἀξιώθεισα γενέσθαι μάρτυρος μήτηρ, νεκροστολίσασα αὐτὸ, ἐκάλεσε τοὺς ἱερεῖς οἱ ὅποιοι ψάλλοντες ἐκόμισαν εἰς τὸ κοιμητήριον κατὰ τὸ ἔθος, καὶ τὸ ἐνταφίασαν ἐντίμως.

Ὁ δὲ θαυμαστὸς Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ, ἐθαυμάστωσε τὸν νεομάρτυρα Παντελεήμονα, πρὸς πληροφορίαν τῆς νομίμου αὐτοῦ ἀθλήσεως, καὶ ἄρχισαν νὰ γίνονται θαύματα εἰς τὸν τάφον του· καὶ πολλοὶ χριστιανοὶ ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες ἀπὸ διαφόρους ἀσθενείας συνεχόμενοι, προσήρχοντο εἰς τὸν τάφον τοῦ μάρτυρος, καὶ ἐθεραπεύοντο, δοξάζοντες τὸν Θεόν, καὶ εὐχαριστοῦντες τὸν ἅγιον.

Ὅθεν, μαθοῦσαι τὰ θαύματα καὶ αἱ γυναῖκες τῶν τουρκῶν, ἤρχοντο καὶ αὐταὶ καὶ ἐλάμβανον τὴν ὑγείαν τους, τυφλαὶ ἀνέβλεπον, παράλυτοι συνέσφύγκοντο, καὶ διαφόρως πάσχουσαι ἐθεραπεύοντο· ὅθεν, καὶ πολλαὶ ἐπίστευσαν κρυφίως ἀπὸ αὐτάς.

Τούτων οὖν οὕτω γινομένων εἰς διάστημα ἡμερῶν τεσσαράκοντα. Τὴν τεσσαρακοστὴν ἡμέραν τοῦ ἐνταφιασμοῦ τοῦ μαρτυρικοῦ σώματος, ἐφάνη ὁ ἅγιος κατ' ὄναρ εἰς τὴν μητέρα του λαμπρὸς τὴν στολὴν, καὶ λέγει τῆς· «Ἐγείραι μήτηρ μου, καὶ ἀπελθε εἰς τὸν τάφον μου, καὶ λάβε τὸ σῶμα μου μὲ τὸ χῶμα τοῦ ἰχώρος αὐτοῦ· ὅτι ἐγὼ εἰμὶ ὁ υἱός σου Παντελεήμων». Ἡ δὲ ἐγερθεῖσα, ἐνόμισε νὰ ᾔσῃ φαντασία τὸ ὄραμα, καὶ οὐκ ἀλήθεια· ὅθεν ἀπίστισεν. Ὁ δὲ ἅγιος ἐφάνη καὶ δεῦτερον· καὶ δὲν ἐπίστευσε, μήπως καὶ

ἦτον δαιμονικὴ φαντασία. Τρίτον δὲ ἐφάνη ὁμοῦ μὲ τὸν Πρόδρομον Ἰωάννην, καὶ τὸν ἅγιον Νικόλαον εἰς πίστωσιν βεβαίαν, καὶ εἶπε τῆς μητρὸς του. «Βλέπεις τὸν τίμιον Πρόδρομον καὶ τὸν ἅγιον Νικόλαον ὁμοῦ μὲ ἐμένα;» Ἡ δὲ ἰδοῦσα πάλιν ἀμφίβαλε· πλὴν ἀπῆλθεν εἰς τὸν πνευματικόν της καὶ τοῦ ἀνήγγειλε τὸ ὄραμα· ὁ δὲ πνευματικὸς εἶπεν αὐτῇ· «Μὴ ἀπιστῆς εἰς αὐτό· ἐπειδὴ καὶ τὸ μαρτύριον εἶναι φανερόν τοῦ υἱοῦ σου, καὶ ἀμφιβολία δὲν χρειάζεται, φαντασία πλάνης δὲν χωρεῖ». Ὅθεν ἐγερθεὶς ὁ πνευματικὸς ἀπῆλθεν ὁμοῦ μετὰ τῆς μητρὸς τοῦ ἁγίου εἰς τὸν τάφον, συνήλθοσαν δὲ καὶ ἄλλοι χριστιανοί, καὶ ἤνοιξαν τὸν τάφον τοῦ μάρτυρος, καὶ ἐξῆλθεν εὐωδία ἀμετρος· καὶ ἐκβάλλοντες τὸ ἅγιον λείψανον ἀπὸ τοῦ τάφου, πολλοὶ ἀσθενεῖς ἐθεραπεύθησαν, καὶ φέροντες αὐτὸ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἐψάλλον τὴν ἀκολουθείαν τῶν νέων μαρτύρων, καὶ πάραυτα ἡ μήτηρ αὐτοῦ ἔλαβε τὸ ἅγιον σχῆμα μετονομασθεῖσα Εὐπραξία μοναχή. (1) Ἐλαβε δὲ ἐντολὴν ἀπὸ τὸν ἅγιον κατ' ὄναρ νὰ μετακομίσῃ τὸ λείψανον εἰς τὴν Ἑλλάδα πατρίδα τῶν. Λαβοῦσα ὅθεν ἡ μήτηρ αὐτοῦ τὸ ἅγιον λείψανον, εἰς κιβώτιον κεκοσμημένον μετέβη εἰς τὸ Ἡράκλειον, φρούριον εἰς πόλιν, ἐκεῖ ὠμολογήσασα ἐνώπιον τῶν ὀθωμανῶν, τῇ χάριτι τοῦ ἁγίου πνεύματος ἐνισχυομένη, τὴν ἀλήθειαν τῆς πίστεως τῶν χριστιανῶν, καὶ ποικίλλας νόσους θεραπεύουσα

(1) Κατὰ τὸν Διμασκητὸν Ἰωάννην· τοῦ νεκροῦ σώματος τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀλλοιοῦται ἡ ὄψις· τῇ ἐνάτῃ πᾶσα διαρρέει ἡ πλάσις, σωζομένης τῆς καρδίας· τῇ δὲ τεσσαρακοστῇ, καὶ αὐτὴ ἡ καρδία ἀπώλλυται· τούτου ἕνεκα γίνονται τὰ γ', θ', καὶ μ'. μνημόσυνα· τὰ δὲ τῶν ἁγίων μένουσιν ἀδιάσθητα· τῶν καθαρῶν καὶ τῶν ἀφωρισμένων δυσειδέστατα· εἰς διαστολὴν οὕτω καὶ ἐπὶ τῶν βρεθῶν· πρῶτον ἡ καρδία διαπλάττεται εἰς τὴν μήτραν, εἶτα καὶ τὰ λοιπὰ μέμρα· τὴν τρίτην ἡμέραν εἰς αἷμα μεταβάλλεται· τὴν ἐνάτην χαρακτηρίζεται· τὴν δὲ τεσσαρακοστὴν ἀπαρτίζεται εἰς τέλειον εἶδος τὸ ἔμβρυον· καὶ μετὰ ἡμέρας τεσσαράκοντά, διορίζεται ἡ κατάπαυσις τῆς δικαίας ψυχῆς ἄχρι τῆς συντελείας. Διὸ καὶ ὁ μάρτυς μετὰ 40 ἡμέρας ἐζήτησε τὴν ἀνακομὴν τοῦ ἱεροῦ αὐτοῦ λειψάνου· τὰ δὲ μὴ λυόμενα τῇ 40 ὑπεύθυνα εἰσίν.

διὰ τοῦ ἁγίου λειψάνου, ἐπλευσεν ἐκεῖθεν εἰς τὴν νῆσον Σύρον, ἐλπίζουσα νὰ φθάσῃ εἰς Σπέτζας πρὸς τὴν ἐκ πατρὸς γενέτειραν πατρίδα τοῦ ἁγίου. Διαδοθείσης δὲ τῆς φήμης ὁτὲρ ἔρχεται τὸ λείψανον τοῦ νέου μάρτυρος Παντελεήμονος ἐκ τῆς Κρήτης, (Πρὸυπῆρχε δὲ ἡ φήμη τῆς μαρτυρίας αὐτοῦ ἐκ τῶν ἐκεῖσε ἀφηνουμένων ἐμπορικῶν πλοίων) ὑπεδέχθησαν αὐτὸ μετὰ μεγίστης εὐλαθείας καὶ τιμῆς ἅπαντες οἱ Ἑρμοπολίται· συνέβη δὲ ἐν Σύρῳ τὸ ἐξῆς τοῦ ἁγίου πρῶτον θαῦμα. Ἄγιογράφος τις ζωγράφος, Δημήτριος Ἀρμενόπουλος Σμυρναῖος, εἶχε δισπιστίαν εἰς τὸν ἅγιον, ὁ δὲ ἅγιος φαίνεται τὴν νύκτα κατ' ὄναρ εἰς αὐτὸν πρὶν ἡ μήτηρ μετὰ τῶν ἁγίων αὐτοῦ λειψάνων φθάσει εἰς Σύρον, ἐλέγχον καὶ ἀπειλῶν αὐτοῦ τὴν δισπιστίαν, ἐπομένως τὸν παραγγέλλει νὰ ζωγραφίσῃ τὴν εἰκόνα του, τῷ ἔλεγε δὲ ὅτι εἶναι ὁ νεομάρτυς Παντελεήμων ὁ ἐκ Σπετσῶν. Ἐγερθεὶς δὲ ἐκ τοῦ ὕπνου ὁ ζωγράφος ἐζωγράφισε τὴν ἁγίαν αὐτοῦ εἰκόνα, ὡς τὸ πρόσωπον καὶ λοιπὰ εἶδε κατ' ὄναρ, χωρὶς ποτὲ νὰ εἶδῃ τὸν ἅγιον ζῶντα ἐν τῷ προσκαίρῳ καὶ ματαίῳ τοῦτο κόσμῳ· φθάσασα δὲ ἡ μήτηρ τοῦ ἁγίου εἰς Ἑρμοῦπολιν τῆς Σύρου μετὰ τοῦ ἁγίου αὐτοῦ λειψάνου παρέδωκεν ὁ ζωγράφος οὗτος τὴν εἰρημένην ἁγίαν εἰκόνα· αὐτῇ, καὶ οἱ κατὰ τύχην εὑρεθέντες ἐκεῖ καὶ γινώσκοντες τὸ πρόσωπον τοῦ ἁγίου, ἐθαύμασαν διὰ τὴν μεγάλην ὁμοιότητα αὐτοῦ ζωγραφισθεῖσαν παρ' ἀνθρώπου μηδέποτε εἰδόντος τὸν ἅγιον. Ἡ ἁγία αὕτη εἰκὼν τοῦ νεομάρτυρος Παντελεήμονος σώζεται παρὰ τῇ μητρὶ τοῦ ἁγίου μέχρι τὴν σήμερον· ἐντεῦθεν πλεῖστα θαύματα ἐτελοῦντο τοῖς προσερχομένοις καὶ ἀσπαζομένοις αὐτὸ μετὰ πίστεως, ἐξ ὧν καὶ δῆλα ἐγένοντο διὰ τῆς ἐκεῖσε δημοσιογραφίας καὶ ἡμεῖς γράφομεν τινα πρὸς πίστωσιν. Ἰωάννης τις Δημητρίου Τσανηζόγλου, κάτοικος εἰς Σύρον, χωλὸς ἐπὶ ἐξ ἔτη, περιελθὼν εἰς διαφόρους ἰατροὺς, καὶ προσαναλῶσας χρήματα ἱκανὰ, μαθὼν τὸν ἐρχομὸν τοῦ ἁγίου λειψάνου καὶ ἀσπαθθεὶς αὐτὸ μετὰ πίστεως, καὶ τριφθεὶς ἐκ τοῦ ἐλαίου τῆς κανδήλας αὐτοῦ, ἔλαβε τὴν ὑγίαν τῶν ποδῶν αὐτοῦ καὶ περιεπάτει δοξάζων τὸν Θεὸν καὶ τὸν ἅγιον.

Ἄλλος, Σταματέλος Χαρατσῆς καλούμενος, πάσχων

αὐτός τε καὶ ἡ σύζυγος αὐτοῦ ὑπὸ διαφορῶν ἀσθενειῶν πολυχρονίων καὶ ἐξοδουσάντων πολλὰ εἰς ἰατροὺς καὶ μηδὲν ὠφεληθέντες, ἰάθησαν ἐπικαλεσθέντες τὸν ἅγιον καὶ ἀσπασθέντες τὸ λείψανον αὐτοῦ. Ἄλλος τις πάλιν, Παντελὴς Μαρδίκος καλούμενος, ἐπὶ μῆνας τρεῖς ἐκείτετο ἀκίνητος ἐπὶ κλίνης, ἀσπασθεὶς δὲ τὸ ἅγιον λείψανον ἔλαβε τὴν ὑγίαν του.

Πολλῶν δὲ θαυμάτων τελουμένων εἰς τοὺς ἐν νόσοις καὶ μαλακίας, συνεχομένους ὑπὸ τοῦ ἁγίου λειψάνου· ὁ ἐκεῖσε ἀρχιερεὺς, συνεργεῖα σατανικῇ, μετὰ τῆς τότε πολιτικῆς ἀρχῆς ἀπέστειλεν ἱεροδιάκονον καὶ δύο κλητῆρας καὶ παρεπήγαγον τὸ κιβώτιον εἰς τὴν Ἀστυνομίαν, ἐκεῖ δὲ διανυκτερεῦσαν μετὰ τῆς μητρὸς τὸ ἅγιον λείψανον, τὸ πρῶτον ἀπεδόθη ὀπίσω τῇ μητρὶ τοῦ ἁγίου τούτου, εἴτε ἐκ τῆς ὑποψίας μὴ γεννηθῇ σάσις πρὸς τὸν λαόν, εἴτε δι' ἄλλην οἰκονομίαν ἐκ Θεοῦ, Κύριος εἶδεν· λαβοῦσα δὲ ἡ μήτηρ αὐτοῦ τοῦτο καὶ σπεύδουσα νὰ φθάσῃ, ὡς εἵπομεν, εἰς τὰς Σπέτσας, ἀπέρασεν εἰς τὴν Ὑδραν, καὶ εἰς τὴν νῆσον ταύτην ἐγένοντο πάμπόλλα θαύματα. Γενομένων δὲ τῶν ἐν Σύρῳ καὶ τῶν ἐν Ὑδρᾷ θαυμάτων καὶ πολλῆς φήμης διαδοθείσης ὑπὲρ τοῦ λειψάνου, καὶ τῆς μητρὸς αὐτῆς εἰς τὴν ἐν Ἀθήναις πολιτικὴν ἀρχὴν μετεκαλεῖται παρ' αὐτῆς διὰ τῆς ἐκεῖσε Ἐκκλησιαστικῆς Συνόδου ἡ μήτηρ μετὰ τοῦ λειψάνου εἰς τὰς Ἀθήνας, παρουσιασθεῖσα δὲ ἐνώπιον τῆς Συνόδου ἐκθέτει ἀπ' ἀρχῆς τὸ μαρτύριον αὐτοῦ καὶ ζητεῖ τὴν διὰ σημείων καὶ θαυμάτων βεβαίωσιν τῆς ἀγιότητος τοῦ λειψάνου καὶ ἐπομένως τὴν ἀναγνώρισιν αὐτοῦ ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας· ἀλλὰ δυστυχῶς ἀποπέμπεται ἐκεῖσε, ἴσως καὶ παρὰ τὴν θέλησιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἀλλὰ τῆς ἐπιβληθείσης εἰς αὐτὴν θελήσεως τῆς τότε πολιτικῆς ἀρχῆς, τὸ δὲ λείψανον κρατεῖται ἐντὸς τοῦ Συνοδικοῦ μέχρι τὴν σήμερον.

Ἡ δὲ μήτηρ αὐτοῦ στερουμένη τοῦ ἱεροῦ λειψάνου ἔφερε μεθ' ἑαυτῆς τὴν δεξιὰν χεῖρα, καὶ τινὰ ἄλλα τμήματα τούτου μετὰ τοῦ κεφαλοκαλήματος (φεσίου) καὶ σανδαλοίων (παπουτσίων) αὐτοῦ διὰ τῶν ὁποίων ἐνήργει ὁ ἅγιος πολλὰ καὶ ἀναρίθμητα θαύματα. Ἐν Ἀθήναις δὲ περιερχομένη ἡ μήτηρ

αὐτοῦ πανταχοῦ καὶ κηρύπτουσα ἐν ἔργῳ καὶ λόγῳ μετάνοιαν καὶ ἐπιστροφὴν πρὸς τὸν Θεὸν καὶ μετὰ πεπαρρησιασμένης φωνῆς καὶ ἀνδρείας ψυχικῆς ἔμπλεως οὔσα ὑπὸ τοῦ θείου ζήλου τῆς πίστεως, τῆς πρὸς τὸν Θεὸν ἐλπίδος καὶ ἀγάπης, ἐξέλεγε τὰς παρανομίας κληρικῶν τε καὶ λαϊκῶν, συνεβοήθει τοῖς πάσχουσι, παρηγόρει τοὺς τεθλιμμένους, καὶ ἐγένετο τοῖς πᾶσι τὰ πάντα ἵνα προσαγάγῃ τοὺς πάντας διὰ τῆς μετανοίας πρὸς τὸν Θεόν. Ἐκεῖ εἰς Ἀθήνας κατὰ πρῶτον ἐγνωρίσθη, καὶ ἐσχετίσθη μετ' ἀρχόντισσιν τινὰ Βασιλικὴν Α. Στρούμπου καλουμένην, ἐνάρετον καὶ εὐσεβεστάτην ἥτις καὶ ἰατρευθεῖσα ἀπὸ τοῦ πάθος τῆς ἀποπληξίας διὰ πρεσβειῶν τοῦ ἁγίου, ἐγένετο συγχάτοιχος ἡ μήτηρ αὐτοῦ μετ' αὐτῆς, ἡ ὁποία συνεβοήθει, ἐπαρηγόρει, κατὰ πάντα τὴν μητέρα τοῦ ἁγίου· πάσχουσαν καὶ ὑποφέρουσαν πολλοὺς διωγμούς καὶ πειρασμούς ὑπὸ τῆς ἐν Ἀθήναις πολιτικῆς καὶ δι' αὐτῆς παρὰ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς, καὶ πολλοὶ τῶν ἐκεῖσε ἐκ τῶν ἐν τῇ αὐτῇ καὶ ἐπισήμων τοῦ γένους προυχόντων ἐγνώρισαν αὐτὴν καὶ ἐσέβοντο τιμῶντες αὐτὴν τε καὶ τὸ ἅγιον λείψανον παρ' οὗ ἔβλεπον τὴν θείαν χάριν ἐνεργοῦσαν παντοῖα θαύματα καὶ πρὸς ἑαυτοὺς καὶ πρὸς ἄλλους.

Ἰδοῦσα δὲ ὀπτασίαν νὰ οἰκοδομήσῃ ναὸν τοῦ ἁγίου ἐν Ἀθήναις, ἀπῆλθε πάλιν εἰς Κρήτην καὶ πωλήσασα τὰ ὅτι ἐκεῖσε ἐκέκτητο, ἐπέστρεψεν εἰς Ἀθήνας, καὶ ἤρξατο νὰ κτίσῃ τὸν ναὸν· ἀπήντησε δὲ πολλοὺς πειρασμούς καὶ ἐμπόδια ὑπὸ τῆς ἀρχῆς κατ' ἀρχάς, πλην ἀκολούθως τοῦτο μαθὼν τὸ παραστατικὸν ὁ τότε Βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος Ὁθων, μετέβη ἐπιτοπίῳς ὅπου ἀνοικοδομήτο ἡ Ἐκκλησία καὶ ἐρώτησε τὴν Εὐπραξίαν τί ἐκτίzen, ἡ δὲ εἶπεν «Ἐκκλησίαν Θεοῦ τιμωμένην ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἁγίου» νεομάρτυρος Παντελεήμονος». Τοῦτο ἀκούσας ὁ Βασιλεὺς, τῇ θεῇ πρὸς αὐτὸν νεύσει, συνησέφερε διὰ τὴν οἰκοδομὴν δραχμὰς διακοσίας καὶ διέταξε τὴν ἐκδοσὶν ἀδείας πρὸς ἀνέγερσιν τοῦ ἱεροῦ τούτου ναοῦ· ὅθεν τῇ θεῇ χάριτι τελειώσασα τὴν οἰκοδομὴν, ἐγκαινιάσεν αὐτὴν ἐπ' ὀνόματι τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου καὶ τοῦ ἁγίου Παντελεήμονος τοῦ νέου, θέσας αὐτὴν καὶ τὴν ἁγίαν αὐτοῦ εἰκόνα.

Καιροῦ δὲ προχωροῦντος, ὅταν κατὰ τὰ τὸ 1854 ἔτος ἐνέσκηψεν ἡ κατὰ θεῖαν παραχώρησιν καὶ πρὸς τιμορίαν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους διὰ τὰς ἁμαρτίας αὐτοῦ, ἡ νόσος χολέρρα εἰς Ἀθήνας καὶ ἔφερε πολλοὺς εἰς τὸν ἄδην, τότε τί δὲν ἐνήργει ἡ μακαρία αὕτη μήτηρ; περιήρχετο τοὺς στρατῶνας ὅπου ἦσαν ἐρρίμμενοι καὶ κειτόμενοι ἀπὸ τὴν νόσον στρατιῶται· παρηγοροῦσα αὐτοὺς καὶ προτρέπουσα εἰς μετάνοιαν καὶ ἐξομολόγησιν, εἰς νηστείαν καὶ προσευχήν, πλύνουσα τὰς πληγὰς των καὶ καθαρῆζουσα τὰς ἀκαθαρσίας αὐτῶν καὶ τοὺς στρατῶνας.

Περιήρχετο εἰς τὰς ἀγυὰς καὶ ἐκέρυττε λαμπρὰ τῇ φωνῇ «Μετανοεῖτε νὰ φύγῃ ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ». Ἐκίνησεν εἰς λιτανεῖαν διὰ τῶν ἁγίων εἰκόνων ἱερεῖς τινες καὶ τὸν λαόν, ὄντας εἰς γενικὴν ἀπελπισίαν διὰ τὴν θερίζουσαν χολέρραν· ἐκ τούτων καὶ τῶν τοιούτων, ἐλαττωθείσης τῆς νόσου διεβλήθη πάλιν ὅτι στασιάζει τὸν λαόν. Ἐξορίζεται τελευταῖον εἰς Μονὴν τινὰ τοῦ Αἰγίου (Βοστίτσης) Πεπελενίσσαν ἐπιλεγομένην ἐν καιρῷ βαρυτάτου χειμῶνος δι' ὃν ὑπέφερε πολλοὺς καθ' ὁδὸν πειρασμοὺς καὶ θλίψεις· φθάσασα δὲ εἰς τὴν Μονήν, καὶ μὴ δυναμένη νὰ ἀνθέξῃ ἐκεῖσε, τῇ προτροπῇ τῶν προυχόντων καὶ ἐπισήμων ἀρχόντων τοῦ Αἰγίου, οἱ ὅποιοι ἐγνώριζον αὐτὴν, καὶ τὰ κατ' αὐτὴν ἐν Ἀθήναις κατέβη εἰς τὸ Αἶγιον, ὅπου καὶ εἶδει διαμένει παρὰ τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Θεοτόκου Μεγαλομμάτα ἐπικεκλημένη καὶ ἐκεῖ μένουσα ποιεῖ καλὸν ἔργον τῆς μετάνοιας, τῆς παρηγορίας τῶν πτωχῶν καὶ ἀσθενῶν, ἡ μὲν θύρα αὐτῆς ἐστὶν ἀνεωγμένη, ἡ δὲ οἰκία διδασκαλεῖον τῆς ἀρετῆς, καὶ παραμυθία τῶν θλιβομένων.

Τὰ δὲ μικρὰ τεμάχια, δηλαδὴ, δεξιὰ χεὶρ, καὶ ἄλλα τοιαῦτα ἐκ τοῦ ἁγίου λειψάνου ὡς ἀνωτέρω ἐρρέθη, καὶ τῶν ἐνδυμάτων αὐτοῦ, τὰ ὅποια ἐσώθησαν εἰς αὐτὴν· οὐ μόνον ἐκχέουσιν ἄρρητον καὶ ὑπερφυσικὴν εὐωδίαν, ἀλλὰ γίνονται καθ' ἐκάστην ἀπαλλακτικὰ διαφόρων ἀσθενειῶν καὶ πηγὴ ἰαμάτων καὶ θαυμάτων καθὼς παρὰ πάντων ὁμολογεῖται· ἐξ ὧν τὰ ἀκόλουθα.

Εἰς ἱερομόναχος καὶ πνευματικὸς κατοικῶν εἰς τὴν ἐν

Τρυπητῇ τοῦ Αἰγίου ἱερὰν Μονὴν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, Βασιλείος καλούμενος, ἀπιστοῦσεν εἰς τὴν ἀγιοσύνην τοῦ νεομάρτυρος Παντελήμους καὶ ἔλεγεν εἰς πάντας. «Ἐὰν οὖν» τος εἶναι ἅγιος ὅς θαυματουργήσῃ καὶ εἰς ἐμὲ διὰ νὰ τὸν πιστεύσω καὶ τὸν δοξάσω». Ἀσθένεσε δὲ ὁ ἱερεὺς οὗτος, καὶ ἐν τῇ ἀσθενείᾳ του, ἐν μιᾷ νυκτί, ὅτε βαγδαία κατέπιπτε βροχή, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ἐν τῷ ἰδίῳ διαλογισμῷ. «Ἰδοὺ, ἔάν ὁ νεομάρτυς Παντελήμων ἦναι ἅγιος ὅς πέμψῃ κατ' αὐτὴν τὴν ὥραν πρὸς ἐμὲ τὴν μητέρα του, καὶ ἐὰν ἐλθῇ, τότε τὸ γεγονός θέλω ὀνομάσει θαῦμα καὶ πιστεύσω τὸν Παντελεήμονα τοῦτον ὡς νεομάρτυρα καὶ τοῦ Θεοῦ ἅγιον». Μέσης δὲ οὔσης τῆς νυκτὸς ἐνῶ ταῦτα κατ' ἰδίαν ἐν τῇ κλῆνῃ αὐτοῦ ἐξαπλομένος διαλογίζετο ὁ ἱερομόναχος Βασιλείος, καὶ τῆς μητρὸς τοῦ ἁγίου κοιμωμένης ἐν τῷ Μονιδρεῖῳ αὐτῆς, βλέπει κατ' ὄναρ τὸν υἱὸν αὐτῆς νεομάρτυρα Παντελεήμονα ὁ ὅποιος τὴν λέγει «Μήτηρ ἐξυπνησον ἀμέσως καὶ τὴν ἰδίαν στιγμὴν ὕπαγε, ὅπως καὶ ἂν ἔχῃ ὁ καιρὸς, πρὸς τὸν ἐν Τρυπητῇ ἱερὸν ναὸν διαμένοντα καὶ ἀσθενούντα ἱερέα Βασιλείον καὶ ἔλεγξον τὴν ἀπιστίαν του, εἰπὲ εἰς αὐτὸν ὅτι ἰδοὺ ἐπληρώθησαν αἱ κατ' ἐμοῦ ἀπιστίαι του διὰ τῶν κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἐναντίον μου διαλογισμῶν του», ἐξυπνήσασα δὲ ἡ μήτηρ τοῦ ἁγίου ἀμέσως ἐξετέλεσε τὴν ἐντολὴν αὐτοῦ καὶ τι βαγδαιωτάτης καταπιπτούσης τῆς βροχῆς, ἦλθεν ἡ Εὐπραξία εἰς τὴν Τρυπητὴν καλουμένην Ἐκκλησίαν τῆς Θεοτόκου, ἐν ἡ εὕρισκετο ὁ πνευματικὸς οὗτος, καὶ ἐκρυσσε τὴν θύραν λέγουσα· «Ἐγὼ εἶμαι ἡ καλογραία Εὐπραξία ἡ μήτηρ τοῦ ἁγίου νεομάρτυρος Παντελεήμονος». Ὁ δὲ ἀνοίξας τὴν θύραν ὑπεδέχθη αὐτὴν κλαίων καὶ μετανῶν, καὶ ἐπίστευσε, καὶ κηρύττει διαρρήδη τὸν ἅγιον.

Ὁ Ἰωάννης Παππᾶ Μιχαὴλ ἐπιλεγόμενος, ἐξ Ἀμπελακίου τῆς Σαλαμίνας Ἀττικῆς, ἐκεῖτο παράλυτος καὶ μετὰ πληγὰς εἰς τοὺς πόδας ἐπὶ τριετίαν, πρὸς θεραπείαν του δὲ κατέφυγεν εἰς τὴν συνδρομὴν ὁλῶν τῶν ἐν Ἀθήναις καὶ λοιπῶν ἐπιστήμων ἰατρῶν, δαπανήσας σημαντικὸν τῆς περιουσίας του μέρος ἀλλ' οὐδεὶς τούτων ἠδυνήθη νὰ ἐπιφέρει.

θεραπείαν εἰς αὐτόν. Μαθὼν δὲ περὶ τῶν ἐν Ἀθήναις γεννηθέντων θαυμάτων τοῦ ἁγίου νεομάρτυρος Παντελεήμονος εἰς πολλοὺς, καὶ τὴν τῆς μητρὸς του μετὰ τῶν ἁγίων αὐτοῦ λειψάνων εἰς Αἴγιον διαμενούσης· πισθεὶς ὅτι ἐὰν προστρέξῃ εἰς τὴν συνδρομὴν τοῦ ἁγίου διὰ πρεσβειῶν αὐτοῦ θέλει λάβει τὴν υγείαν του παρὰ Θεοῦ, ἐξητήσατο εἰς τοὺς περὶ αὐτὸν νὰ τὸν φέρωσιν εἰς Αἴγιον. Μετεφέρθη ὅθεν ἐκεῖ κατὰ τὸ ἔτος 1861, καὶ μείνας παρὰ τῶν λειψάνων τοῦ ἁγίου μήνας περίπου δύο παρεκάλει αὐτὸν νὰ τὸν θεραπεύσῃ διὰ τῆς πρὸς Θεὸν μεσιτείας του, καὶ, ὁ τοῦ θαύματος, ἔλαβε τὴν ἐντελὴ υγείαν του διὰ πρεσβειῶν τοῦ ἁγίου μάρτυρος Παντελεήμονος παρὰ Κυρίου τοῦ προσδεχομένου τὰς ἱκεσίας τῶν πιστῶν αὐτοῦ ἁγίων μαρτύρων.

Ὁ Ἀναγνώστης Κορὸς Σαλαμίνιος, πάσχων καὶ οὗτος ἐκ παραλυσίας ἐπὶ ὀλόκληρον ἑξαετίαν, καὶ μαθὼν τὸ ἄνωγχεθὲν θαῦμα τοῦ ἁγίου, τὸ αὐτὸ ἔτος, μεταφέρεται κατ' αἰτησίν του εἰς Αἴγιον καὶ μείνας παρὰ τῶν λειψάνων τοῦ ἁγίου, μετὰ 25 ἡμέρας ἔλαβε τὴν ἐντελὴ θεραπείαν αὐτοῦ.

Γνωστὸς δὲ εἶναι ὁ ἅγιος καὶ ἐν τῷ Ἀγιωνύμῳ ὅρει τοῦ Ἀθωνος, εἰς τὴν ἱερὰν Μονὴν τῶν Ῥώσων, τὴν τιμωμένην ἐπ' ὀνόματι τοῦ πανενδόξου μεγαλομάρτυρος, καὶ ἱαματικοῦ Παντελεήμονος τοῦ μεγάλου· οὕτως καὶ ὁ νεομάρτυς Γεώργιος ὁ ἐν Ἰωαννίνοις ἀθλήσας, συνωνυμεῖ τῷ μεγάλῳ Γεωργίῳ. Ἐπεὶ δὲ εἶναι γνωστὸς καὶ εἰς πολλοὺς πατέρας ἁγιορείτας· καὶ ἐξόχως εἰς τὸν ἱερομόναχον Σάββαν Στετσιώτην συμπατριώτην τοῦ ἁγίου.

Ἴδετε ἀδελφοὶ θαύματα; Ἴδετε ἀχροαταὶ χαρίσματα; μετὰ ὅποια ἐδόξασεν ὁ Χριστὸς τὸν ἀθλητὴν αὐτοῦ νεομάρτυρα Παντελεήμονα; Διότι μετεβλήθησαν νόμοι τῆς φύσεως, μετὰ τεσσαράκοντα ἡμέρας νὰ γίνῃ ἡ ἀνακομιδὴ τοῦ ἱεροῦ αὐτοῦ λειψάνου, καὶ νὰ ἀναπέμπει εὐωδίαν ἄρρητον· διότι ἡ εὐωδία εἶναι ἴδιον μόνον τῶν λειψάνων τῶν ἁγίων, καὶ ἔργον μόνον τῆς θείας χάριτος. Θαῦμα μεγαλώτατον, καὶ τὸ νὰ ἐνεργῇ θαύματα, διαφόρους ἱατρείας εἰς τοὺς διαφόρους πάσχοντας· διότι ἐδῶ σχεδὸν μεταβάλλονται ὅλοι σχεδὸν οἱ

νόμοι τῆς φύσεως, καὶ μόνῃ ἡ παντοδύναμος χάρις ἐνεργεῖ, καθὼς καὶ ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία μεγαλοφώνως τὸ ψάλλει οὕτως.

«Ὅντως θαῦμα παράδοξον; ὅτι ὁστέα γυμνὰ ἐκβλύουσιν ἰάματα»;

Καὶ λοιπὸν ὁ Παντελεήμων δὲν ἀπέθανεν, ἀλλὰ ζῇ· καὶ ζῶν ἐνεργεῖ τὰ θαυμάσια, θεραπεύων τὰ ποικίλα πάθη τῶν ἀσθενειῶν· ἐσίγησε φυσικῶς τὸ στόμα, ἀλλ' ἡ χάρις ὑπὲρ φύσιν ὁμιλεῖ.

Τὰ θαύματα κηρύττουσι λαμπρότερον σάλπιγγος κλεισμένα ἔχων τὰ χεῖλη στηλιτεύει τὴν ἀσέβειαν τῶν ἀπίστων, καὶ τὴν ἀθεότητα τῶν ἀθεϊστῶν, καὶ γίνεται στήριγμα τῆς πίστεως, ἀναπτεροῖ τὸ τῆς Ἐκκλησίας θέατρον· ὅτι «Δίκαιοι οἰκοδομοῦν τὸν αἰῶνα ζωῆς». Καὶ «Ὑπνος ὁ τῶν δικαίων θάνατος ἀναδέδειχται».

Τὸ λείψανον τοῦ ἁγίου φέρει εἰκόνα τῆς μελλούσης λαμπρότητος καὶ ἀφθαρσίας ὅπου ἔχει νὰ λάβῃ ἐν τῇ κοινῇ ἀναστάσει τῶν δικαίων, ὅτε μέλλει τότε νὰ λάμψῃ ὡς ἥλιος, κατὰ τὴν ἀψευδῆ υπόσχεσιν τοῦ Κυρίου.

«Τότε οἱ δίκαιοι ἐκλάμψουσιν ὡς ὁ ἥλιος ἐν τῇ δόξῃ τοῦ Πατρὸς αὐτῶν».

Ἰδοὺ μυστήριον ὑμῖν. Πολλοὺς νεομάρτυρας πλουτεῖ ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ· ἀλλ' οἱ πλείονες αὐτῶν φαίνεται ὅτι ἐξωμώσαντες πρότερον, ὕστερον μεταμεληθέντες, ὁμολόγησαν τὴν εὐσέβειαν, καὶ ἤθλησαν γενναίως, καὶ ἔλαβον τὸν στέφανον τοῦ μαρτυρίου, καθὼς τὸ πάλαι ὁ ἅγιος Ἰάκωβος ὁ Πέρσης, καὶ ἄλλοι.

Ἀλλὰ καθὼς ἀσὴρ ἀσέρος διαφέρει· οὕτω καὶ ἅγιος ἁγίου, καὶ μάρτυς μάρτυρος. Εἰς τοῦτον τὸν νέον ἀθλητὴν Παντελεήμονα βλέπομεν δύο ἐξαιρετα προνόμοια ὑπέρτερα ἄλλων ἁγίων νεομαρτύρων. Ἐνα μὲν ὅτι δὲν ἐξώμωσεν· οὐμὴν δὲ, ἀλλὰ καὶ τὰ παιδία τῶν ἀγαρηνῶν ἐδίδασκε νὰ βαπτισθῶσι, καὶ νὰ γίνουιν χριστιανοί. Ἄλλο δὲ, ὁ καὶ ἀνώτερον, ὅτι καθαρὸς, παρθένος, ἄσπιλος ἀπὸ πάθη σαρκικά· τὸ ὅποιον εἰς πολλὰ ὀλιγωτάτους εἰς τὸν νῦν αἰῶνα εἶναι νὰ φυλαχθῇ, ὡς πασιδὴλον.

Εἰς ἐνδειξιν τῆς ἀγιότητος τοῦ ἱεροῦ λειψάνου, ἔγινε θαυμασίως ἡ ἀνακομηδὴ του μετὰ ἡμέρας τεσσαράκοντα, καὶ διὰ τῶν θαυμάτων τῶν ἰάσεων τὸ ὅποιον ἐβράβευεν εἰς τοὺς ἀσθενοῦντας, ἐπεκυρώθη μᾶλλον ἡ ἀγιότης αὐτοῦ, ἡ δὲ ἐπάνοδος αὐτοῦ εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἔγινεν, οὐχ' ὅτι ὁ ἅγιος ἔχει χρεῖαν ἀποδείξεως ἀγιότητος, διότι ἀπὸ Θεοῦ ἐδοξάσθη εἰς τὴν ἀληκτον μακαριότητα· ἀλλὰ πρὸς στηριγμὸν εὐσεβείας τῶν κλονουμένων ἀδελφῶν ἀπὸ τῆς ἐρσεχειας τῶν ἀθέων φυσιολογιστῶν, τῶν δοξαζόντων τὸ αὐτόματον· καὶ τὸ οὐκ ἔστι Θεός, ἐκ τῶν ὁποίων κινδυνεύει τὴν σήμερον ἡ εὐσέβεια.

Ὅθεν, προσαγορεύομεν τὴν ἡγιασμένην τοῦ μάρτυρος κεφαλὴν λέγοντος «Χαῖρε τέκνον Θεοῦ ἀμώμητον καὶ ἀμίαντον, μάρτυς Χριστοῦ σοφώτατε θεράπων αὐτοῦ δραστή-»
 «κώτατε καὶ θερμώτατε. Χαῖρε τὸ ἥδυσμα τῶν ἁγίων Ἄγ-»
 «γέλων, καὶ τῶν ἀθλοφόρων ἰσοστάσιε. Χαῖρε ὅτι ἐτιμήθης»
 «μὲ τὴν ἐπωνυμίαν τοῦ μεγάλου Παντελεήμονος, ἐλεῶν»
 «ὡς ἐκεῖνος τοὺς ἐν νόσοις συνεχομένους, καὶ θεραπεύων»
 «τοὺς καχεκτοῦντας· νῦν δὲ στεφανηφόρος παριστάμενος τῷ»
 «δεσπότῃ Χριστῷ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν, ὅπως ἀξιωθῆμεν»
 «σωτηρίας τυχεῖν, ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν».

ᾠδὴ ἡ δόξα σὺν τῷ πατρὶ καὶ ἁγίῳ πνεύματι·

εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ταῖς τοῦ αὐτοῦ ἁγίου ἀγίαις πρεσβείαις ὁ Θεὸς ἐλέησον
 καὶ σῶσον ἡμᾶς ἀμήν.

ᾠδὴ ζ'. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Στεφανίτην τὸν ὑπέρλαμπρον ἐν ᾧσμάτι, δεῦτε θεόφρονες ἀνευφημήσωμεν νῦν, σοφίας τοῦ πνεύματος οἶκον τὸν πάγχρυσον, καὶ βοήσωμεν, Παντελεήμον, φύλαττε, τοὺς τελοῦντάς σου τὴν μνήμην.

Τὴν ἁγίαν σου, πανένδοξε γηθόμενοι, πάντιμον μνήμην σου, ἄγει τιμώσασε νῦν νῆσος Σπέτσα, ἡ εὐκλεὴς καὶ τερ-

πνή, καὶ κραυγάζει σοι· σύ μου καύχημα δόξα τε πολιοῦχος τε καὶ τείχος.

Ὁλος ἔμπλεως, σοφίας καὶ παράδεισος ἔμψυχος ἐνδοξε, Παντελεήμον σοφὲ, ἐφάνης καὶ ἥδυσμα τῆς Ἐκκλησίας Χριστοῦ· ὅθεν σήμερον, σοῦ τὴν λαμπρὰν πανήγυριν, ἐκτελοῦμεν γηθοσύνης.

Θεοτοκίον.

Ναὸς ἔμψυχος, πανάχραντε καὶ ἐνδοξον, Θεοῦ ἁγίασμα, λυχνία τε χρυσαυγῆς, ἀγνή καὶ πολύφωτον, ταύτης λαμπάδιον, ἐρημάτισας, Θεοῦ τε λόγου σκίγνωμα, καὶ παλάτιον καὶ θρόνος.

ᾠδὴ ἡ'. Παῖδας εὐαγεῖς.

Μέγας οὐρανὸς ὥσπερ ἐφάνης, τὸν Κύριον ὥσπερ ἥλιον πάμμεγιστον, ἔχων ἐν τοῖς στέρνοις σου, μάρτυς παναοίδιμε, Παντελεήμον πάμφωτον καὶ ὡς σελήνην δὲ, κηρᾶ-
 μένος τοῦ πνεύματος χάριν, καὶ ὡς φαιδρὰ ἄστρα, τὰ πλήθη τῶν θαυμάτων.

Ἐλεος μιμούμενος Κυρίου, τοὺς πάντας ἐλεεῖς ἐκάστοτε, διὰ τῶν λειψάνων σου, νόσους γὰρ ἀπήλασας, Παντελεήμον πάθητε, σὺ ἐθεράπευσας, πλουτίζων πενωμένους, εὐφραίνων τοὺς δοξολογοῦντας, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Λαμπρύνεται σήμερον ἡ νῆτος, Σπέτσα μάρτυς ἐν τῇ μνήμῃ σου, συγκαλοῦσα ἅπασαν, πόλιν χώραν μέλφαι σου, Παντελεήμον ἐνδοξε τὰ σὰ θαυμάσια, ἃ πᾶσιν ἐκάστοτε παρέχεις, δι' αὐτὸν ἐδοξάσθη Χριστὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Πόλις τοῦ Θεοῦ ἀγνή ἐδείχθης, παλάτιον οἶκος τιμαλφεί-
 στατος, ὅρος πῖον ἅγιον, ὅρος ἐφανέστατον εὐλογημένην Δέσποινα μόνη πανύμνητε· διό σε Θεομήτορ ὑμνοῦμεν, καὶ δοξολογοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ῥωδή θ'. Ἄπας γηγενής.

Ωῖπαινετῆς, ὁδμῆς τῶν λειψάνων σου, Παντελεῆμον σοφέ·
ὡς τοῦ παραδείτου γάρ, ἡ θείου κήπου ἄνθη ἐκπνέουσι,
καὶ τοὺς πιστοὺς εὐφραίνουσιν ἄρωματίζοντα· ὡς λιβάνου,
κρίνον ὡς μυρίπνοον, καὶ ἰάσις νοσοῦσι παρέχοντα.

Ωπερ βρεφικὰ φελλίσματα πρόσδεξαι τὸν ὕμνον ἅγιε, ὃν
τοὶ προσενήνοχα, Παντελεῆμον τῇ θείᾳ μνήμῃ σου, καὶ
ἀμοιβὴν αἰτοῦμαι σοι, ταῖς ἱκεσίαις σου, ὑπὲρ πάντων λύσιν
ὧν ἐξήμαρτον, ἐν τῷ βίῳ καὶ λόγοις καὶ πράξεσι.

Φῶς τὸ τριλαμπές, ἀμέσως θεώμενος μάρτυς φερώνυμε,
τοῦ ἐλέους φῶτισον, Παντελεῆμον θείαις ἐλλάμψεσι, τὸν
νοῦν ἡμῶν δεόμεθα, τὸν ἐν τοῖς πάθεσι, σκοτισθέντα, καὶ
μετόχους ποιήσον, οὐρανῶν βασιλείας πρεσβείαις σου.

Θεοτοκίον.

Νεύματι τὸ πᾶν, παρθένε τὸν φέροντα Θεὸν ἐκύησας, ἄν-
θρωπον γερόμενον, δι' εὐσπλαγχνίαν θεοχαρίτωτε, ὃν
ἐκτενῶς ἱκέτευς φωταγωγήσαι ἡμῶν τὰς καρδίας, τῶν μα-
καριζόντων σε, ὡς ἄγνῃν ἀληθῶς θεομήτορα.

Καταβ. Ἄπας γηγενής.

Ἐξαποστειλᾶριον. Τοῖς μαθηταῖς.

Ως ἐτροπώσω ἅγιε, τοῦ Σταυροῦ τῇ δυνάμει, βαρβαρικὴν
θρασύτητα, καὶ τυράννων μανίαν, Παντελεῆμον ἔνδοξε,
καὶ ἡμῶν ταῖς λιταῖς σου, τὰ τῆς σαρκὸς κινήματα, καὶ
παθῶν τὰς ἐφόδους, ἁμαρτιῶν λύσιν παρεχόμενος νεομάρ-
τυς, ὡς παρρησίαν ἅπασαν, πρὸς Θεὸν κεκτημένος.

Θεοτοκίον.

Εν τῇ γαστρί σου Κύριος, ἀπολλύμενον κόσμον, φθορᾶς
ἀνακαλέσασθαι, βουλευθεὶς ὥσπερ οἶδεν, ἐσχένησε θεο-
τόκε, σωτηρίαν οὖν πάντες, εὐρόντες ἐκβοῶμέν σοι, χαῖρε
τὸ τοῦ Ἀγγέλου, χαῖρε ἄγνῃ, γυναίξιν ἐν πᾶσιν, εὐλογη-
μένη, καὶ γὰρ χαρὰν ἐκύησας, πάσῃ τῇ οἰκουμένῃ.

Εἰς τοὺς αἰῶνες. Πᾶσα πνοή.

Ψάλλομεν προσόμοια τοῦ ἁγίου ἡχος β'.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε.

Δεῦτε νεοάθλων ἡ πληθὺς, ἅμα παλαιῶν ἀθλοφόρων θεία
δόμηγυρις δεῦτε παραλάβετε Παντελεῆμονα, τὸν γενναίως
ἀθλήσαντα, Κρητῶν ἐν τῇ Νήσῳ, στερρῶς καὶ αἰσχύναντα,
τῶν ἀσεβούντων ὄφρυν, καὶ ὑπὲρ Χριστοῦ ἡθληκότα, καὶ τῷ
διαδήματι δόξης, παρ' αὐτοῦ λαβόντα καὶ κοσμούμενον. (δις)

Οτε συνελήφθης ἐν χερσὶ, μάρτυς ἀσεβῶν ἀτιθάσων, οἷα
θηρῶν πονηρῶν, παίοντες, λακτίζοντες μαστίζοντές σε
δεινῶς, ἐξομῶσαι βιάζοντες, Χριστὸν τὸν Δεσπότην, τούτοις
ἀνεκράυγαζες, Παντελεῆμον σοφέ· κτίστην τῶν πάντων
γινώσκω, μόνον τὸν Χριστὸν καὶ Θεὸν μου, ὑπὲρ οὗ καὶ
θνήσκω προθυμώτατα.

Οτε διεδόθη κατὰ σοῦ, φήμη πονηρὰ ἀσεβείας, Παντελεῆ-
μον σοφέ, τότε σε κυκλώσαντες, θῆρες ὡς ἄγριοι, καὶ ὡς
κύνες ἀρπάκτορες, οἱ γόνοι τῆς Ἀγαρ, τύπτοντες λακτί-
ζοντες, καὶ βασανίζοντες· σὺ δὲ ἐπτοήθης οὐδόλως κράζων
τὸν Χριστὸν καὶ Θεὸν μου, σέβομαι καὶ θνήσκω προθυμώ-
τατα.

Δόξα ἡχος δ'.

Ασματικὴν χορείαν κροτήσωμεν σήμερον, ὦ φιλομάρτυρες·
ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ νεοάθλου, καὶ νεολαμποῦς μάρτυρος
Παντελεῆμονος, οὗτος γὰρ τῆς Τριάδος γέγονεν ὑπέρμαχος,
καὶ κήρυξ διαπρύσιος· καὶ τὸν ἀόρατον ἐχθρὸν τῇ δυνάμει
τοῦ Σταυροῦ καταβαλὼν, τὸν τῆς πίστεως ἐκομίσατο στέφα-
νον, καὶ τοῖς μετὰ πίστεως προσερχομένοις τῇ θήκῃ τῶν
λειψάνων αὐτοῦ, μέγας ἐν ἀνάγκαις ἐπίκουρος ἐφίσταται,
ἰώμενός τας νόσους, ὡς τὴν χάριν παρὰ Χριστοῦ δεξάμενος
οὗ ταῖς ἱκεσίαις Σωτήρ· εἰρήνην τῷ κόσμῳ σου δώρησαι, καὶ
ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἐκπαντοίων κινδύνων.

Δοξολογία μεγάλη καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν Τυπικά· καὶ ἐκ τοῦ κανότος
φδὴ γ'. καὶ ζ'. Ἀπόστολον, καὶ Εὐαγγέλιον τοῦ Ἀγίου
Δημητρίου.

Μεγαλυνάριον.

Νέος ἀλλ' ἀδάμαστος ἀθλητὴς, ὥφθης γενναϊόφρον, τὴν
καρδίαν καὶ τὴν ψυχὴν, διὰ ταῖς βασάνοις, παρέδωκας
τὸ σῶμα, Παντελεῆμον μάρτυς, ἀξιοθαύμαστε.

Χάριν ἰαμάτων παρὰ Θεοῦ, εἰλιφῶς παμμάκαρ, θεραπεύεις
Χπάθη δεινὰ διὰ τοῖς ἐν πίστει, σὲ ἐπικαλουμένοις, θερά-
πευσον τὰς νόσους, ψυχῆς καὶ σώματος.

«Υἱὲ Θεοῦ κλέος σου τῷ κράτει,

«Ὅτι πέρας τῷδε ἔθου σου τεύχει,

» Παντελεῆμονος σθένει νεοάθλου

» Οὐ λιταῖς λυτρούμεθα δεινῶν παντοίων»

ΤΕΛΟΣ

Πιστοποιητικὸν

Τῶν ὀνομάτων τῶν εἰδόντων θαύματα καὶ λαβόντων
θεραπείας παρὰ τοῦ νεοάθλου Παντελεήμονος

Τὰ πρωτότυπα τῶν κατωτέρω ἐγγράφων μετὰ τῶν ἐν
πρωτοτύπῳ ὑπογραφῶν σώζονται πρὸς τὴ μητρὶ τοῦ
Ἀγίου.

Οἱ ὑποφαινόμενοι κάτοικοι Ἀθηνῶν μαρτυροῦμεν ἐνώπιον
Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων ὅτι ἄπειρα θαύματα ἔκαμεν ἡ χάρις τοῦ
ἁγίου Παντελεήμονος τοῦ νέου, ὅπου ἡ μήτηρ Μοναχὴ δια-
φυλάττει μεθ' ἑαυτῆς τὴν χεῖρα τοῦ ἁγίου, ἱερὸν λείψανον ὅπου
ὅτε ἁγιασμός καὶ τὸ ἔλαιον τῆς κανδύλας τοῦ χρεϊόμενοι οἱ
πάσχοντες ἐθεραπεύθησαν πληθὸς χριστιανῶν ἐξ ὧν καὶ ἡμεῖς οἱ
ἴδιοι ὡς καὶ ἅπαντα ἡ πόλις καὶ τὰ περίεξ τῶν Ἀθηνῶν αὐτὰ γνω-
ρίζουσι. Μάρτυς ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ὅτι οὐ ψευδό-
μεθα ὁρκιζόμενοι εἰς τὴν στιγμὴν τοῦ θανάτου μας καὶ τὴν ἐκ
τοῦ σώματός μας ἀποχώρησιν τῆς ψυχῆς μας ὅτι καὶ εἶδομεν καὶ
ἠκούσαμεν καὶ ὁμολογοῦμεν. Ἡ μοναχὴ Ἄννα μήτηρ τοῦ ἁγίου
ἐκφώνουσα εἰς τὸ ὄνομα τῆς Ἀγίας Τριάδος τοῦ μόνου Θεοῦ,
προσβείαις τοῦ ἁγίου Παντελεήμονος, καὶ χρεϊούσα τοὺς ἀσθενεῖς
ἐθεραπεύθημεν εἰς τὴν στιγμὴν, καὶ ἐκ μεγάλων ἀσθενειῶν,
ἀπελπισμένοι παρὰ τῶν ἰατρῶν ἐθεραπεύθησαν.

Κωνσταντῖνος Σοφρᾶς, (ὅστις καὶ συνέδραμε μεγάλως εἰς τὴν
ἐκδοσιν τοῦ βιβλίου τούτου) Ἀλέξιος Κουμαριανός, Ἀναγνώστης
Νκρίντζης ἐκ Μενιδίου, Ἰωάννης Σωφρᾶς, ἐκ Σαλαμῖνος, Παπα-
γρηγόριος ἐκ Κρήτης, Σταῦρος Παρχαγιάννης ἐκ Λακωνίας, Ἀνα-
γνώστης Κουλούρης ἐκ Σαλαμῖνος, Παπαθανάσιος ἐκ Σαλαμῖνος,
Πέτρος Κοκάλας ἐκ Πειριαιῶς, Προκόπιος Γκιόκας ἐκ Πειραιῶς,
Θεόδωρος Καντάρης ἐκ Πειραιῶς, Παναγιώτης Σφακιανάκης ἐκ
Κρήτης, Στέφανος Πετσάλης ἐξ Ἀθηνῶν, Ἀθαν. Γ. Παπαδιδᾶς
ἐκ Κριοκουκίου δήμος Ἐρυθρῶν πάσχων 4 ἔτη ἐκ παραλυσίας ἐλ-
θὼν τῷ Μονηδρίῳ τοῦ ἁγ. Νέου Παντελεήμονος 19 Ἰουλίου 1890
εἰς Αἴγιον, ἔγινε καλὰ. Γεώργιος Ξηροτύρης ἐκ Θηβῶν μετὰ τοῦ
υἱοῦ του Δημητρίου 30 Ὀκτωβρ. 1890 πάσχοντος ἐκ παραλυσίας
ἐπ' ἀμφοτέρων τῶν ποδῶν του καὶ ἐλθὼν εἰς Αἴγιον εἰς τὴν Μο-
νὴν τοῦ ἁγ. Νέου Παντελεήμονος ἔγινε καλὰ. Σωτήριος Μπου-

ζάκης Βήλια Δῆμος Εἰδυλλίας μετὰ τῆς συζύγου του Μόρφας πασχούσης ἐκ καρδιακοῦ Νοσήματος, ἐλθοῦσα τῇ Μονῇ τοῦ ἁγίου Νέου Παντελεήμονος ἔγεινε καλὰ, διαμένων Χαρβάτι κτῆμα Θεοφυλάτου, Γεώργιος Χρυστοφῆς ἀντιναύαρχος κατὰ τὸ 1857, εἶδε καθ' ὕπνον τὸν Νέον ἅγιον Παντελεήμονα, πάσχων τρία ἔτη ἐκ πυρετοῦ ἐν Ἀθήναις, καὶ τοῦ εἶπεν ὅτι τώρα γίνεσαι καλὰ, καὶ ἐθεραπεύθη. Ἀγγελῆς Παπανικολάου ἡ Ψαλμιδᾶς ἐκδότης, Ἰωάννης Μαθαρίκος, Χρῆστος Ἀνδρέου, Σ. Κωνσταντίνου, Θεόδωρος Γεωργίου, Λουκᾶς Τζούζας, Πέτρος Μαρμαρούκης, Χαράλαμπος Δημητρίου, Α. Ἀλειφάρος, Ἀλέξιος Ἡλιοπούλος, Φιλίππης Κολιάτζος, Γεώργιος Μποζόπουλος, Α. Γ. Φοντός, Σπύρος Τούννης, Π. Ν. Τζάγανος, Α. Γ. Μουρίκης, Χρῆστος Γ. Σαλέρας, Γεώργιος Παπ. Χρήστου, Ἀναστάσιος Μανταδάκης, Μῆτρος Ἐγγελης, Γεώργιος Σ. Ντούνης, Ἰωάννης Νεοφώτιστος, Μάρκος Κωνσταντίνου, Π. Ἐροστόπουλος, Ἡλίας Πολυχρονόπουλος, Α. Κοκκινόμητης, Ἰωάννης Κατζιώτης, Π. Μιχαλόπουλος, Μιχαὴλ Α. Χρυσόχορς, Τρύφων Βερρόπουλος, Σ. Ι. Κώστας, Ἰω. Κάπος, Ἀθανάσιος Σταύρου, Γεώργ. Ἀνδρ. Σουλιάτου, Δημήτριος Λίβας, Δημήτριος Α. Πάτζιαρης, Ἀναστάσιος Ν. Πιτζάκος, Ἐμμ. Ν. Λαουτάρης, Βαγγελάπουλος Μακεδών, Ἀθαν. Σπηλιόπουλος, Ν. Π. Ἰωτόπουλος, Π. Μιχαλόπουλος, Στάμος Π. Φυλακτός, Π. Μπαλλήλας, Μ. Ἰωάννου, Α. Γεωργόπουλος, Λεωνίδας Κ. Ρανέρος, Παναγιώτης Ἰωάννου, Δ. Ἀναστασίου, Παναγιώτης Ν. Τζάγανης, Ἰωάννης Μπαργιακτάρης, Μ. Ρ. Κρίγγος, Δ. Π. Δραμαντίνος, Νέστορας Μπότζης, Κωνσταντίνος Στεργιόπουλος, Σπύρος Κολετζάκος, Γεώργιος Φητζίνης, Νικόλ. Α. Σταμπανέλου, Σταμάτης Λαγκός, Παναγιώτης Μαυριωδῆς, Ἰωάν. Λαγινόπουλος, Γ. Μπογιατζίδης, Ἰω. Δ. Ἀδαμόπουλος, Ἰωάννης Κρόκιος, Δημήτριος Φετιχανόπουλος, Κωνσταντίνος Ἀγγελάκης, Ἀθανάσιος Ι. Κούζας, Βαρνάβας Γεωργίου, Χρῆστος Μπαράλης, Πολυζῶης Πικόπουλος.

Μαρία Χατζῆ-Ἀντώνη, Μαρία Ἰωάν. Ἀργυρίου, Βασιλικὴ Α. Στρούμπου, Κυριακούλα Μπότζη, Εἰρήνη Ἀθανασίου Τσούμα, Μαρία Κωνσταντ. Ἰέσου, Μαρίττζα Ἰωάννου, Μαρία Γεωργίου, Μαρία Κ. Σόλου, Ὅρσα Δημητρίου, Ἐλευθερία Κόλια, Ἀγγελικὰ Μανταδάκη, Δημητρου Μενιδιάτη, Ἐλένη Ἀντωνίου, Ἀγγελικὴ Πικτοπούλου.

Ὅσα Εὐπραξία προσκυνῶ ἀσπάζομαι τὴν δεξιὰ σου χεῖρα.

ΣΠΕΤΣΑΙΣ, τὴν 23 Αὐγούστου 1861.

Ὅμοίως καὶ ἀπὸ τὴν συζυγόν μου καὶ οἰκογένειάν μου σᾶς προσκυνῶν, καὶ ἄς μὴν σᾶς γνωρίζουν παρὰ μόνον τοὺς ἐπαρέστησα ἐγὼ ὁ ἐλάχιστος ὅπου ὁ Ὑψιστος μὲ ἐβοήθησε καὶ ἦλθον εἰς τὴν χάριν τῆς καὶ σᾶς ἐγνώρισα καὶ προσκυνῶ τὴν Εὐαγγελίστριαν καθὼς καὶ τὸν Ἅγιον Παντελεήμονα ὅπου καθὼς ἀνεχώρισα ἀπὸ αὐτοῦ ποῦ ἦλθον καὶ ἐπροσκύνησα, ἐρχόμενος ἐνταῦθα ἀμέσως ἰάθισαν οἱ ὀφθαλμοί μου, δηλαδὴ, εἶδον μεγάλην ὠφέλειαν, καὶ ἂν ὁ Θεὸς μὲ ἀφίσῃ καὶ ζήσω ἔχω ἐλπίδας νὰ ἔλθω καὶ ἐκ δευτέρου νὰ προσκυνήσω τὸν ἅγιον καὶ θαυματουργόν Παντελεήμονα, καθὼς καὶ τὴν Κυρίαν Εὐαγγελίστριαν.

Σᾶς προσκυνῶ καὶ μένω εἰς τὰ σεβάσματά σας

ὁ γνωστός σας

Ἀνδρέας Καρτσότης, Κρανδιώτης.

ΕΕΕΕ

Ο ΑΓΙΟΣ ΝΕΟΜΑΡΤΥΣ ΠΑΝΤΕΛΗΜΩΝ

